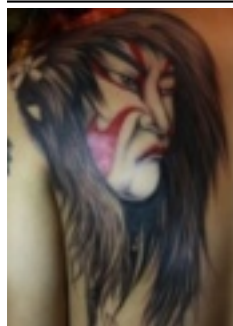

Hình Xăm Của Quỷ

Contents

Hình Xăm Của Quỷ	1
1. Chương 1: Lăn Theo Dấu Vết Truyền Thuyết	1
2. Chương 2: Họa Bì Kinh	5
3. Chương 3: Khâm Sai Đại Nhân	7
4. Chương 4: Sự Thanh Trừng	10
5. Chương 5: Triều Hồi Hắc Đế	12
6. Chương 6: Khởi Đầu Mới	16
7. Chương 7: Xích Mịch	19
8. Chương 8: Sự Thật Phơi Bầy	24
9. Chương 9: Quyết Định Sai Lầm	29
10. Chương 10: Cái Giá Phải Trả	33

Hình Xăm Của Quỷ

Giới thiệu

Tác giả Hưng Thế Nguyễn đã giới thiệu đến với bạn đọc một truyện ma đầy sức hút, với nhan đề khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hinh-xam-cua-quy>

1. Chương 1: Lăn Theo Dấu Vết Truyền Thuyết

- Chuẩn bị, lên đạn.

Đó là một buổi sáng lạnh lẽo tháng một. Ngoài pháp trường vắng tanh không có một ai ra coi. Đứng dựa cột, bịt mắt và miệng là một người thanh niên tầm gần ba mươi tuổi. Trên người là những hình xăm chi chít. Sau lưng người này là một con kì lân màu đen đang đứng trên mây, trước ngực là một con rồng màu trắng. Khắp đùi, bắp vai, cho đến cánh tay là chi chít những chữ hán cổ ngày xưa. Đặc biệt hơn, trên cổ này còn xăm một câu gì đó chữ hán rất dài quần canh cổ. Bên cạnh người đó là một cái áo quan đã được dựng

sẵn lên. Đối diện người đó, là mười hai người thi hành án, mỗi người một khẩu súng, và mỗi người họ mặc áo tượng trưng ột trong mười hai con giáp. Người đội trưởng thì mặc một bộ quần áo đen, đứng đứng ra lệnh:

- Ngắm bắn.

Mười hai người kia lập tức đưa súng lên ngắm. Rồi người đội trưởng ra lệnh:

- Bắn.

Tiếng súng nổ ra lần đầu, chợt trời đất tối xầm lại, rồi một tiếng sét nổ lên vang trời. Người đội trưởng lại ra lệnh:

- Bắn.

Một loạt tiếng súng lại nổ ra. Lại một tiếng sét nữa lại nổ vang trời, người đội trưởng ra lệnh:

- Nghỉ.

Mười hai người kia lập tức dựng súng bên cạnh. Người đội trưởng tiến lại phía tù nhân bị trói trên cột. Rút khẩu súng bên hông ra, đưa lên ngang đầu người này rồi miệng lầm bầm:

- Hãy ngủ yên một giấc ngủ vĩnh hằng.

Rồi người này bóp cò liên tục ba phát, tiếng súng nổ lên ba lần, vang vọng trời đất. Trời bắt đầu đổ mưa tầm tã, người đội trưởng cất súng đi rồi quay lại nói:

- Nhập áo quan.

Lập tức sáu người lính ở giữa chạy lên gỡ bỏ người này xuống rồi cho xác anh ta vào áo quan. Sau khi đã đóng nắp, sáu người lính đóng đủ bốn mươi chín cái đinh lện. Họ dựng cái quan tài này lên dựa vào cái cột đó. Xong đầu đó, họ quay về vị trí cũ, người đội trưởng quay lại vị trí bên cạnh họ rồi hô lớn:

- Chuẩn bị, ngắm.

Cả mười hai người lại cầm súng lên và ngắm. Rồi người đội trưởng lại ra lệnh bắn thêm ba lần nữa thẳng vào áo quan. Sau Khi bắn xong, họ mang quan tài của người này đi hỏa táng toàn bộ. Họ lấy tro trộn với máu của mười hai người kia cho vào một cái hộp sắt khóa chặt lại. Rồi mang thả xuống dưới biển với hi vọng sẽ không một ai có thể tìm thấy và mở cái hộp này ra nữa. Vậy, người bị xử tử hình kia là ai? Người đó phạm trọng tội gì mà phải chịu cái án tử hình thảm khốc như vậy? đến cái mức độ mà đã đặt xác vào áo quan rồi còn dựng lên bắn ba lần?

... Năm năm về trước ...

- A lô, cảnh sát 113 xin nghe.

Đầu dây bên kia:

- Báo cáo anh, có một vụ chém giết giữa các băng nhóm đang xảy ra tại

Người trực điện thoại:

- Anh vui lòng cho biết tên ... tuổi ... địa chỉ ... số điện thoại để liên lạc ...

Đầu dây bên kia:

- Tên tôi là... tuổi ... địa chỉ ở ... số điện thoại là ... mong các anh đến ngay cho.

Người trực điện thoại liền nói:

- Chúng tôi sẽ cử người đến ngay.

Lại một vụ thanh toán lẫn nhau của những băng đảng xã hội đen. Khi lực lượng cơ quan chức năng đến hiện trường, tất cả những gì còn lại là máu khắp nơi, những cái xác nằm la liệt và một số tên bị thương còn đang lê lết bỏ chạy. Đạo này tình hình tại khu vực nội thành Hà Nội rất hỗn loạn, khi mà những vụ chém giết như thế này tuần nào cũng xảy ra khiến cho người dân vô cùng sợ hãi, cơ quan chức năng thì đường

như bết tắc vì không tài nào lần ra được dấu vết của các băng đảng xã hội này. Qua điều tra sơ bộ, có thể kết luận một điều rằng các băng đảng đang tranh dành lẫn nhau một thứ gì đó, một thứ rất quan trọng. Tang vật thu được tại hầu hết các hiện trường đều là một cái cặp, trong đó có vô số những cuốn sách cũ nát được viết bằng tiếng hán cổ, coi bộ đây là những cuốn kinh sách nếu không nhầm.

Cách đó không xa, Nam được mấy thằng đàn em đưa vào một căn nhà cũ nát bỏ hoang. Nam bị chém ngay lưng, bọn đàn em đang cố cầm máu đồng thời đi kiếm cái gì khâu lại. Nam nằm thở hổn hển, thằng Ân, một trong số những đàn em thân tín đến bên Nam và nói:

- Lại không được hả anh?

Nam nhìn nó lắc đầu, thằng Ân chỉ còn biết thở dài một tiếng rồi ngồi xuống cầm máu cho Nam. Sau khi đã khâu xong vết thương cho Nam, bọn đàn em cùng với thằng Ân nằm phục ở đó đến sáng hôm sau thì trở Nam về lại đại bản doanh, nơi mà đại ca đang ở. Lái xe hơn một tiếng cuối cùng cũng trở về đại bản doanh, dừng xe trước cổng, mấy thằng canh ở ngoài liền nhìn vô trong xe, khi thấy đó là đồng bọn của mình thì mới mở cửa cho xe tiến vào. Bọn đàn em đỡ Nam đi vào trong còn Ân được ra lệnh ở ngoài xe. Vào trong đến nơi, chúng nó đặt Nam trước mặt một tên đàn anh to con, xung quanh là vô số đàn em. Thấy Nam đã về, Lân Trâu (đại ca của hội, được gọi như vậy vì hần khỏe như trâu vậy) đẩy con điếm ngồi cạnh mình và bảo nó đi ra. Đợi cho con nhỏ đó ra rồi, Lân Trâu nhìn cái bộ dạng mặt mũi, máu me đầy quần áo của Nam mới nói:

- Công việc anh rao cho chú thể nào rồi?

Nam nhìn lên Lân Trâu mà nói:

- Thưa đại ca, lại hỏng rồi ạ...

Lân Trâu dận dữ, hần cầm cái cốc ném về phía Nam vỡ tan tành, hần quát lớn:

- Hông? Tại sao lại hỏng?

Nam cố gắng trả lời:

- Em lại bị chúng nó lừa ... thưa đại ca.

Lân Trâu được thể quát còn to hơn:

- Cái địt con mẹ nhà mày! Đây là lần thứ bao nhiêu rồi? Hả? Lần thứ bao nhiêu rồi?

Nói xong hần đứng dậy, tiến lại phía Nam, đá cho Nam một phát vào bụng đau điếng khiến Nam ọc máu mồm. Mấy đứa đàn em thân tín của Nam thấy vậy, định nhảy vào can, nhưng vì sợ oai của Lân Trâu đại ca nên lại thôi. Lân Trâu đưa tay bóp cằm, rồi ngẩng đầu Nam lên, nhìn vào mặt Nam mà nói:

- Chính chú mày bảo anh truyền thuyết là có thật, rồi thì những quyển kinh sách kia là có thật. Vậy mà đã gần một năm trời rồi, tốn không biết bao nhiêu tiền của, tính mạng anh em... Mà tìm có mấy cái cuốn kinh sách cũng dẻo ra là sao?

Nói rồi hần lấy tay phải dấm cho Nam một quả trời dánh nữa vào mặt. Lần này thì Nam gần như bất tỉnh hần. Xong rồi Lân Trâu quay ra nói với bọn đàn em đứng sau Nam mà nói:

- Chúng mày đứng đấy làm cái dẻo gì nữa! Mau mà mang nó ra, không tao cho nó đắp chiếu bây giờ.

Nghe thấy vậy, bọn đàn em vội đỡ Nam và lùi ra. Lân Trâu nói vọng ra:

- Khi nào nó khỏe lại thì bảo nó đến gặp tao ngay.

Bọn đàn em vội quay lại cúi đầu tuân lệnh rồi đỡ Nam ra xe. Ân đứng ngoài, khi thấy Nam lúc mới vào còn tỉnh táo, giờ đi ra thì như ngất lịm đi, đã thế lại còn có vẻ như bị đánh. Ân điên lắm, định nhảy vô trong thì bị mấy thằng khác can ngăn, lắc đầu bảo không nên.

Đưa Nam về lại chỗ ẩn náu khác của nhóm, chúng nó đỡ Nam lên giường, đưa thì đi lấy quần áo cho Nam thay, đưa đi lấy khăn và chậu cho Nam rửa mặt, còn thằng thì đi kiếm cái gì cho Nam ăn uống. Thật ra mà nói, Nam và bọn đàn em thân tín của mình đều cùng quê cả, do cảnh nghèo đói quá, nên tụ tập nhau nhập hội Hắc Phong do Lân Trâu cầm đầu. Tưởng rằng cuộc sống sẽ khá giả hơn, nhưng mà Lân Trâu là

một thằng ác ôn, nó đối xử với đàn em như súc vật vậy. Tuy nhiều người trong bang hội ghét nó lắm nhưng cũng đành chịu thua vì bên cạnh nó có quá nhiều đàn em thân tín và thằng Lân Trâu này còn rất khỏe nữa là đằng khác. Ân tức trực bên Nam suốt cả ngày hôm đó, đợi khi Nam tỉnh dậy, Ân mới hỏi:

- Anh thấy thế nào rồi?

Nam nhìn Ân tận tình chăm sóc mình như vậy, rưng rưng nước mắt mà nói:

- Anh đỡ nhiều rồi, em đi nghỉ đi.

Ân vội nói:

- Anh cứ để em phục vụ anh.

Nam chỉ còn biết nhìn Ân mà cảm động không ngớt. Ân cầm khăn lau qua mặt cho Nam rồi chợt nó hỏi Nam:

- Mà em chưa hiểu, tại sao gần một năm nay, anh cứ đi kiếm mấy cuốn sách kinh gì thế? Lúc bọn em hỏi thì anh không nói, cứ giấu tụi em mãi. Bây giờ anh kể cho em nghe được không?

Nam nhìn Ân mặt buồn rầu, cuối cùng Nam thở dài, rồi nói rõ đầu đuôi sự tình cho Ân nghe.

Tương truyền, vào thời vua chúa ngày xưa. Nước ta đã có thời kì bị chia làm năm. Năm nước này tượng trưng cho kim, mộc, thủy, thổ, hỏa. Cứ đánh qua đánh lại mãi, khiến nhân dân sống một cuộc sống lầm than, cơ cực. Nghe đâu có một ngày kia, đất nước tượng trưng cho thủy, có sức mạnh về thuyền chiến đã sai người đi sang một nước khác, khi họ trở về đã đem theo bảy cuốn kinh sách. Nói về đất nước tượng trưng cho thủy này, vốn là một đất nước giàu sang, dân cư hiền lành. Nhưng từ ngày chiến tranh nổ ra, họ đành chấp nhận bị cuốn vào cái vòng xoáy chiến tranh đó. Nghe đồn rằng sau khi có được bảy cuốn kinh sách kia, nhà vua lập tức sai các học giả uyên bác dịch hết ra tiếng hán cổ. Bảy cuốn kinh này khác với kinh sách thường của đạo phật, đây là kinh của tà ma yêu đạo, nó bao gồm nhiều cách để từ người phạm có thể tu đạo, luyện phép, và có được sức mạnh tựa như ma quỷ vậy. Điểm đáng nói hơn là, mấy quyển kinh sách này còn dùng một số lời kinh phật dạy để luyện thành tà ma yêu đạo.

Nghe đâu sau khi đọc xong cả bảy quyển kinh sách. Nhà vua đã chọn ra một cuốn có tên là “Họa Bì Kinh”. Cuốn Họa Bì Kinh này chỉ cách xăm hình để làm sao có được một đạo quân quỷ. Nhưng người được xăm hình lên người sẽ có sức mạnh vượt trội, đánh đâu thắng đó. Tuy nhiên, chỉ có một điều, muốn thực hiện phép của một trong bảy cuốn kinh sách này, phải phá hủy toàn bộ chùa chiền, giết hết tất cả tăng ni phật tử, kể cả là đạo giáo. Ngoài ra, tuyệt đối cấm không được thờ bất kì một vị thần tiên nào kể cả là thổ địa. Biết như vậy là nghịch ý trời, nhưng nhà vua nước này đã nhắm mắt chấp thuận, cũng là vì mong sao đất nước mau mau được thống nhất mà thôi. Quả nhiên, khi làm tất cả mọi việc theo như cuốn kinh sách, đội quân của nước này đánh đâu thắng đó, và cuối cùng đã thống nhất được đất nước. Tuy chỉ có một điều, càng ngày quân đội và người dân đất nước này càng trở nên ác độc và bạo tàn. Thống nhất được đất nước chưa đầy hai năm, thị nội loạn xảy ra. Các bè phái trong triều đình chém diết lẫn nhau để đoạt lấy bảy cuốn kinh sách.

Nhà vua trước khi chết, đã phái người chép bảy cuốn kinh sách ra làm nhiều bản. Trong đó chỉ có một số bản là thật, số còn lại đã bị sửa đổi đem giấu đi khắp nơi trên đất nước. những người đi thi hành lệnh xong cũng đã tự vẫn để đảm bảo bí mật. Nghe nói kẻ nào xấu số mà luyện phải bản giả, sẽ bị ma quỷ đòi mạng. Đã mấy trăm năm rồi, nhưng nghe đâu có nhiều kẻ hiện giờ vẫn đang tìm kiếm, không ít kẻ luyện nhằm để bị ma quỷ giết. (Lưu ý: truyền thuyết về bảy cuốn kinh sách sẽ được tường thuật lại tại một truyện khác trong cuốn sách này).

Kể đến đây, Nam bảo rằng chính hắn là người đã kể chuyện này ra cho Lân Trâu nghe. Hắn thuyết phục, và xin Lân Trâu cấp người và tiền bạc để tìm kiếm, vì Nam có linh cảm rằng một trong bảy cuốn kinh sách đang ở rất gần rồi. Lân Trâu nghe lời hắn, nên đã cho tiền của và người phụ giúp. Thế nhưng đã gần một năm trôi qua, tiền thì mất mà tật thì mang, thử hỏi làm sao mà Lân Trâu không điên tiết lên được chứ. Nghe đến đây, Ân hết sức ngỡ ngàng, thế rồi nó hỏi Nam:

- Vậy tại sao anh biết được truyền thuyết này?

Nam nhìn nó cười mà nói:

- Em nhớ ông đồ già ở làng mình không? chính ông kể cho anh nghe đấy.

Ân nghe xong cũng nhớ ra ngay, nhưng rồi Ân lại hỏi:

- Nhưng như vậy chắc gì đã có thật mà anh mất công tìm kiếm bấy lâu nay?

Nam xoa đầu thằng Ân cười, rồi nói:

- Em còn nhớ thằng Khôi trăn trêu ở cuối làng không? Có biết tại sao nó bị điên không?

Ân như nhớ ra thằng đó, vội dục Nam kể. Nam đáp rằng:

- Không biết nó kiếm đâu được cái tranh có vẽ hình một vị thần lạ lắm, rồi nghe ai nói nếu xăm hình vị thần này lên người sẽ được bảo vệ không sợ chết. Nó nghe theo làm thử, ai ngờ mới xăm hình lên lưng xong, nó lập tức hóa điên dại, hét đập đầu vào tường rồi gào thét điên loạn. Nghe đâu, đó không phải là một vị thần mà là một con quỷ, do thằng Khôi không biết cách xăm, và con quỷ đó không chấp nhận nó nên đã làm cho nó điên dại như thế đó.

Ân nghe xong thì rùng mình sở hãi, mặt nó cứ đỏ ra. Rồi chợt nó nhìn vào mắt Nam nói quả quyết:

- Nếu anh cả đã quyết tâm tìm được mấy cuốn kinh sách đó, em và bọn nó sẽ hết lòng giúp đỡ.

2. Chương 2: Họa Bì Kinh

Mấy hôm sau, khi đã cảm thấy khá hơn, Nam mới qua gặp Lân Trâu. Vào đến nói, điều đầu tiên khiến Nam cảm thấy rất khó chịu là Lân Trâu cực kì háo sắc, và dâm dăng. Cứ lần nào gặp Lân Trâu, Nam cũng thấy hắn đang ôm ít nhất là hai con điếm. Lúc nào cũng cười đùa rồi thì mồn trớn với mấy con đó. Cảm giác như Lân Trâu không để ý tới mình, Nam liền hằn giọng. Lân Trâu lúc này mới ngừng đầu lên, hắn cười thật lớn rồi bảo hai con nhỏ đi ra ngoài cho hắn nói chuyện. Nam ngồi xuống trước mặt Lân Trâu, lấy trong túi ra gói thuốc, Nam châm cho Lân Trâu một điếu. Xong xuôi đầu đó, Nam mới nói:

- Đại ca cần gặp em có chuyện chi ạ?

Lân Trâu dút một hơi, nhổ khói rồi hỏi Nam:

- Chú mày theo anh được bao lâu rồi nhỉ?

Nam vội đáp:

- Bẩm đại ca, cũng được mấy năm rồi còn gì ạ.

Lân Trâu cười rồi hắn nói:

- Vậy thì chú mày phải hiểu anh hơn ai hết chứ nhỉ? Đã gần một năm rồi, anh bắt đầu nghi ngờ về mấy cái cuốn kinh sách mà chú bảo anh.

Nghe đến đây, Nam vội nói dọng van xin:

- Bẩm đại ca, em cam đoan là sẽ tìm ra nhanh nhất khi có thể.

Lân Trâu cười lớn rồi nhìn thẳng vào mặt Nam đầy thách thức:

- Anh nghe câu này của chú suốt một năm qua phát chán rồi chú có biết không? Vậy đi, anh chớ chú thời hạn một tháng nữa. Chú mà tìm không ra thì cứ chuẩn bị tinh thần mà kiếm đủ tiền mà trả lại cho bang hội nghe chưa?

Nam còn đang định nói gì thêm, thì Lân Trâu đã xua tay ý muốn đuổi Nam ra ngoài. Nam bực tức nhưng cố nén lại, chào Lân Trâu rồi quay bước đi ra. Hai con nhỏ kia lại được Lân Trâu gọi vào, rồi cả ba lại hú hí cười đùa càng làm Nam sôi máu và căm ghét Lân Trâu.

Nam ghét Lân Trâu từ lâu lắm rồi, nhưng nghĩ lại mình chưa đủ mạnh để lật đổ Lân Trâu nên hẳn ta phải cố nhìn nhục mà phục vụ. Hôm nay Nam đi tuần tra khu vực mình quản lý ở một phần ngoại thành Hà Nội. Nam và bọn đàn em đang đi xe máy thì thấy có một cửa hàng bán sách cũ mới mở, Nam vội ra hiệu cho đàn em vô thẳng đó. Người chủ tiệm vừa thấy Nam là nhận ra ngay hẳn là trùm bảo kê vùng này. Nam cùng mấy đứa đàn em tiến vô tiệm, ông chủ vội chạy lại cúp đuôi như con chó con nói giọng nhỏ nhẹ:

- Dạ dạ, hôm nay được bác ghé chơi thật là phúc đức cho cửa tiệm chúng tôi.

Nam đi lòng vòng quanh mấy cái giá sách, nhìn qua lại rồi nói:

- Ông có biết luật mở tiệm ở phố này không?

Ông chủ tiệm nghe vậy hiểu ý, liền móc trong túi ra mấy trăm bạc vội dúi vào túi quần Nam rồi nói:

- Dạ dạ, biết chứ ạ. Ở đây có chút ít, mong bác bỏ quá cho...

Nam gật đầu tỏ vẻ hài lòng, rồi hất lời ra mấy cuốn sách cổ ở tít phía trong cùng. Hẳn coi cuốn nào xong thì vứt ngay xuống đất tạo nên một đồng sách hỗn độn. Ông chủ tiệm đứng đó thì khó chịu lắm nhưng vẫn phải nhe răng ra để lấy lòng Nam. Coi độ năm mười phút chán chê, Nam ra lệnh cho bọn đàn em ra về. Lúc đi ra đến cửa, chợt Nam linh tính thế nào hẳn để mắt tới mấy cái chồng sách được buộc lại đang để ở gần cửa ra vào. Bọn đàn em đã ra sẵn xe, Nam ra lệnh cho chúng nó đợi một lúc. Nam ngồi xuống trước cái chồng sách đó, hẳn có một cái cảm giác lạ lắm, như có ai đó thực dục hẳn mau mau coi cái chồng sách đó, một cái cảm giác bồn chồn, rạo rực. Nam móc túi ra con dao găm có khắc con rồng trên lưỡi cắt đứt cái dây buộc. Rồi hẳn lục lọi thật kĩ cái đồng sách đó. Một thằng đàn em chạy lại hỏi Nam:

- Anh tìm gì thế ạ?

Nam ra hiệu cho thằng đàn em chột tự. Nam lục rất kĩ, cuốn nào không phải là vứt qua một bên. Hẳn cứ lục mãi, rồi đến chồng sách cuối cùng, hẳn như hăng máu hơn khi mà toàn thấy sách dầy về phạt với tâm kinh. Nam càng lục nhanh, rồi bất ngờ mắt hẳn sáng lên, hẳn với tay cầm một quyển sách cũ nát đã bạc màu thời gian. Tay Nam run run, hẳn đọc dòng chữ hẳn cổ ở bìa ... “Họa Bì Kinh”, sở dĩ Nam đọc được là hồi còn bé, hẳn hay theo ông thầy đồ già học chữ hán cổ nên bây giờ kiến thức về chữ hán cổ của hẳn cũng khá khá. Nam đọc đi đọc lại cái tên sách, rồi hẳn giở ra coi thử. Thôi đúng rồi, đây chính là một trong bảy quần kinh sách cổ mà hẳn đang tìm kiếm. Nam từ từ đứng dậy, hẳn ôm cuốn kinh sách vô lòng mà cười lớn. Cái điệu cười đó thì rùng rợn vô cùng, ông chủ cửa hàng và mấy thằng đàn em nghe được cái điệu cười của Nam mà rùng mình đổ mồ hôi tay, cái điệu cười tựa như của một con quỷ mới tu thành phép vậy. Nam cầm cuốn sách lên và bảo ông chủ tiệm:

- Ông có cái khăn sạch nào không?

Ông chủ tiệm vội đáp:

- Dạ dạ, có ngay.

Rồi ông ta chạy vô trong nhà mang ra một miếng vải trắng. Nam cầm lấy rồi bọc cuốn sách đó lại rất cẩn thận. Ông chủ tiệm sách thì đứng đó vô cùng ngơ ngác không hiểu nổi cái cuốn sách cũ nát đó thì có gì mà báu bỏ chứ. Nam quay ra hỏi ông chủ:

- Chồng sách này là do ai mang tới?

Ông chủ vội trả lời:

- Dạ, có mấy thằng nhỏ ở trong chùa, chúng nó chắc lấy trộm sách mang ra đây bán. Thấy chúng nó cũng khổ, tôi đưa cho chúng nó hai mươi nghìn coi như là bố thí cho chúng nó.

Nghe đến đoạn mà sách bị ăn cắp trong chùa ra là Nam đã hào hứng lắm rồi, nếu là trong chùa thì có thể là thật.

Nam nhớ lại lời ông đồ già có kể, sau nhiều năm biến cố, cuối cùng một nhóm khởi nghĩa đã vùng lên và lật đổ triều đình. Khi lên ngôi hoàng đế, vị vua mới liền ra lệnh xây dựng lại chùa chiền, và cho chiêu hồi tăng ni, phật tử khắp cả nước để phục hồi lại phật giáo. Đồng thời ra lệnh cho quân binh lùng sục hết tất cả các cuốn kinh sách, hề tìm được là đốt hết. Thêm vào đó, những kẻ nào che giấu đều bị đem ra giết hết

cả họ. Có nhiều kẻ mưu mô, chúng biết tin, đã âm mưu giấu sách ngay vào trong chùa vì thời xưa có câu “nơi nguy hiểm nhất lại chính là nơi an toàn nhất”.

Nhớ đến đó, Nam liền mỉm cười. Lúc này đây, ông chủ tiệm nhìn vào khuôn mặt nam thì vô cùng sợ hãi, cái khuôn mặt kèm theo nụ cười đó làm ông liên tưởng đến mình đang đứng trước ma quỷ hiện hình vậy. Hắn vỗ vai ông chủ tiệm rồi nói:

- Phiên ông dọn dẹp dùm đồng này nhé.

Rồi Nam cùng đàn em ra về, để lại một mớ hỗn độn cho ông chủ tiệm.

Về đến chỗ trú ngụ, Nam miệt mài đọc cuốn “Họa Bì Kinh” đó, và hắn còn rùng mình sợ hãi tột độ, vì những gì hắn đọc được còn ghê rợn gấp trăm vạn lần lời ông đồ già kể cho hắn nghe hôm nào. Trong sách có ghi rõ tận tình xăm những hình gì, đoạn kinh nào, và xăm vào đâu để có thể lấy được sức mạnh của quỷ. Trong sách nói rằng khi đã có được sức mạnh rồi, thì coi như là đã vượt qua ba giới, không còn sợ chuyện sống chết nữa. Tuy nhiên, để có được cái sức mạnh đó, phải là người hợp mạng, hợp số, và có tâm ma rất mạnh mới thừa hưởng được. Những kẻ không đạt đủ điều kiện sẽ bị ma quỷ bám theo suốt đời. Hơn thế nữa, nói là mượn sức mạnh của ma quỷ, kẻ thừa hưởng phải trả nợ thường xuyên, đó là uống máu và ăn thịt của kẻ mà mình giết, mỗi lần một ít. Đọc đến đây, Nam đã đổ mồ hôi và hai tay hắn thực sự lạnh cóng. Ngoài ra, còn tuyệt đối cấm không được ăn thịt cho hay thịt mèo, vì đây là hai con vật linh. Nếu ăn vào thì ma quỷ sẽ rời bỏ mình, khiến cho kẻ thi phép đau ốm đến chết. kẻ tu luyện, tuyệt đối còn không được đến chùa chiền hay những nơi thờ thần phật vì sẽ bị ông trời phát hiện ra, phái thiên lôi phóng sét đánh chết. Thêm vào đó, phải tuyệt đối tránh xa những nơi như nghĩa địa vì nếu lại gần đó sẽ bị diêm vương phát hiện, ông ta sẽ phái phán quan và quỷ sai bắt về chịu tội.

Đọc cuốn sách đó cả đêm, Nam bây giờ mới hiểu tại sao nguyên cái triều đại đó rối loạn và rồi con người ta trở nên bạo tàn, hung ác. Nhưng câu hỏi khiến hắn băn khoăn nhất là tìm ra một tên vẽ hình xăm. Trong sách có nói, người vẽ hình xăm phải là người khéo tay, và hơn thế nữa phải là kẻ có tâm ma lớn. Chỉ có tìm được đúng người này thì hắn mới có thể chuyển hóa sức mạnh vào hình xăm được.

Bình Luận: Thật đúng là ma quỷ dẫn đường. Kẻ khao khát tìm được cuốn kinh sách như Nam cuối cùng đã đạt được ước vọng của mình. Hắn đã có được một trong bảy cuốn kinh sách. Không biết rồi sau này hắn sẽ ra sao? Liệu hắn có bị mù đường lạc lối hay không?

3. Chương 3: Khâm Sai Đại Nhân

Cuốn sách thì Nam đã có được trong tay, giờ chỉ còn một việc duy nhất là tìm ra tên vẽ xăm nữa mà thôi. Cái ngày mà Nam phải tìm ra sách và đưa cho Lão Trâu cũng đã đến gần, nhưng Nam cứ kệ và chú tâm hơn vào việc tìm kiếm tên xăm hình. Nam đã bỏ không biết bao nhiêu công sức, đi khắp tất cả các tiệm xăm trong và ngoài địa bàn mà hắn quản lý, nhưng tất cả đều chỉ là mấy tay vẽ xăm gà mờ. Đang lúc bực mình chưa tìm ra được, thì có thằng đàn em cấp báo rằng có một tiệm xăm do một thằng cha già mới mở. Mà cái tiệm xăm này kì lạ lắm, không như những tiệm xăm thường khác. Khắp cả tiệm chỉ toàn bày những tranh ảnh nào là rồng phượng rồi chữ hán cổ. Bên trong không bật nhạc âm ỹ như những tiệm khác, mà chỉ thấy mùi nhang thơm lừng, khói nghi ngút. Nghe đầu lão vẽ xăm này mới từ chỗ nào đặt về, người ta gọi là Mười Họa. Sở dĩ có chữ Họa ở đằng sau tên lão này là vì lão ta có bàn tay vẽ khéo lắm, tất cả những hình xăm lão vẽ lên đều rất sống động và như thật vậy. Lão còn có một luật lệ là chỉ có người nào thích hợp lão mới xăm, nếu lão nhìn thấy tướng tá mặt mày hợp thì lão xăm ngay cho, thậm chí là không lấy tiền. Còn lão nhìn mặt mà thấy không hợp thì có các tiền triệu lão cũng không thèm. Mà đặc biệt hơn, lão này không xăm ba cái hình nhăng nhít như giới trẻ hiện giờ đua đòi, lão chỉ xăm hình cá chép, rồng, phượng, v.v. Thêm vào đó còn xăm chữ hán cổ và đặc biệt là những hình ma quỷ. Nghe bọn đàn em báo lại, Nam hết sức mừng rỡ, hắn thầm nghĩ trong bụng quả nhiên là ông trời đã giúp mình. Nam quyết định ngày mai sẽ cùng Ân đến chỗ đó để thử ông Mười Họa.

Có được địa chỉ nhà, ngày hôm sau, Nam và Ân đã đến trước cửa. Tiệm xăm này nằm trong một cái ngõ chợ nhỏ, những cũng đông người qua lại lắm. Nếu nhìn từ ngoài vào thì có lẽ người ta sẽ nghĩ rằng đây là một tiệm bói toán chứ tuyệt đối không phải là một tiệm xăm mình. Ân mở cửa cho Nam bước vào, cái chuông ở cửa kêu lên những tiếng lieng kieng. Nam bước vô thì chợt có cái cảm giác lạnh gáy vô cùng, rồi hấn đảo mắt nhìn lên tường. Trên tường thì chi chít những bản giấy vẽ hình rồng, phượng, lân, rùa, rồi thì cả chữ hán cổ, mười hai con giáp. Thêm vào đó còn có những hình người quái dị mà Nam đoán đó là tranh vẽ quỷ. Nhìn một lượt qua thì quả nhiên là không có một cái hình xăm nhỏ nhắn nào cho bọn thanh niên hiện nay cả. Con đang đứng coi qua cửa buồng ngoài thì một người đàn ông tầm hơn năm mươi tuổi bước ra, dáng người to con, tay với cổ đeo toàn lắc bạc, vòng bạc, rồi thì nhẫn bạc. Dưới cái ánh đèn mờ mờ, Nam có thể thấy rõ trên cổ và tay ông ta xăm khá nhiều chữ hán cổ, đọc lướt qua đủ biết đó là kinh Phật mà toàn nói về cái gì mà địa ngục, rồi tà ma yêu đạo. Ông ta nhìn Nam cười và nói:

- Chú em tới xăm hả?

Nam liền hỏi ngay:

- Ông là Mười Họa?

Ông ta nhìn Nam từ đầu đến chân, rồi qua nhìn Ân một lượt. Xong ông cười lớn mà nói:

- Ai chỉ cho chú em tới đây?

Nam ngồi phịch xuống cái ghế gỗ, cầm bình trà rót ra ba ly, đưa cho Ân một ly, rồi đẩy một ly về phía ghế đối diện ý muốn mời ông ta ngồi xuống. Ông Mười Họa ngồi xuống cứ nhìn Nam cười mỉm. Nam làm ngụm trà rồi nói:

- Tôi muốn xăm một cái đầu lâu ở vai trái, một con rồng ở bên tay phải, từ cổ tay cho đến bắp vai. Cuối cùng là hình Phật Tổ Như Lai bao trùm cả lưng. Ông nói coi hết bao nhiêu?

Ông Mười Họa nghe xong thì cười phá lên như điên dại. Ân ngồi cạnh Nam thấy điệu bộ ông này có vẻ coi thường anh cả, định nhảy vào đánh thì bị Nam can lại, ra hiệu cứ để coi sao. Ông Mười Họa cười một trận thỏa thích, chợt ông ta đổi sắc mặt nói nghiêm nghị:

- Đụ má mày bị điên hả con? Mày xăm đầu lâu với rồng để làm cái gì? Mày muốn làm đàn anh đàn chị hả? Mà tao nhìn cái mặt mày cũng dẻo phải thuộc loại tử tế gì, mày xăm Phật lên lưng làm cái lồn gì? Bộ mày tính làm ba cái chuyện bất nhân bất nghĩa, rồi có Phật sau lưng để sét đánh chết cha mày đi à?

Nghe đến đây, Ân sôi máu nhảy chồm dậy đâm một cú trời đánh vào mặt ông Mười Họa. Kì lạ thay, ông Mười Họa như không cảm thấy đau đớn gì, máu từ môi ông ta chảy ra. Ông Mười Họa quay lại cười rồi nhìn Ân. Chợt Ông ta vẩy tay phải, Ân trợn mắt, hai tay tự bóp cổ mình như có ai đó xiết cổ. Nam lúc này thì hoảng hốt vô cùng, vội đứng lên giằng tay Ân ra để nó không tự bóp cổ mình nữa. Thằng Ân cứ kêu ằng ặc không ra tiếng. Thằng Nam thì trong lúc giằng co, chợt hấn như thoáng nhìn thấy vong một đứa con gái tóc xõa ra đang xiết cổ thằng Ân. Nam hét hồn nhảy bật lại đằng sau, hấn sôi máu rút khẩu súng lục giấu trong cặp quần ra chìa thẳng về phía ông Mười Họa mà hét lớn:

- Cái địt con mẹ thằng già! Dừng ngay cái trò quỷ quái này lại! Đụ không dừng bố bắn bẻ sọ bây giờ! Mau!

Ông Mười Họa vẫn ung dung tự tại, chỉ nhìn chăm chú vào thằng Ân đang dấy dụa. Nam càng điên tiết hơn, hấn ép nòng súng vô đầu ông Mười Họa, rồi dọa là sẽ bắn nếu không dừng. Chợt vừa lúc đó, thằng Ân như ngất đi, ông Mười Họa vung tay một lần nữa thì thằng Ân từ từ ngã người xuống ghế. Nam thấy thể vội chạy lại bên Ân, kiểm tra mạch thấy vẫn còn đập, chắc là ngất lịm đi rồi. Ông Mười Họa lúc này mới nghiêm giọng nói lớn:

- Chú mày giỡn đủ chưa? Vào việc chính đi.

Nam nghe xong câu đó thì tựa như xét đánh ngang tai, khẩu súng đang cầm trong tay cũng tuột rơi xuống đất. Nam ngồi phục xuống ghế, như không tin vào tai mình, cứ trố mắt ra mà nhìn ông Mười Họa. Thấy vậy ông Mười Họa lại cười lớn, rồi ông ta cởi áo ngoài ra cho Nam xem toàn thân. Hấn tưởng chừng như hết lên kinh hãi, khi mà trên người ông Mười Họa chẳng chít những chữ Hán, trước ngực là hình một con linh cẩu (Lưu ý: Linh cẩu là quái thú dưới địa ngục sẽ nói rõ hơn ở truyện sau) đang cắn cổ một con mèo to đùng, mà Nam đoán rằng đó là linh miêu một sùng. Sau lưng ông ta thì có ảnh một con khỉ tinh nểu

thoáng nhìn thì tựa như Tôn Ngộ Không, nhưng ánh mắt của linh hầu này thật là độc ác lắm. Nam đọc lướt qua dòng chữ hán ở dưới “Thông Bí Duyên Hầu”. Hắn càng nổi da gà hơn khi nhớ rằng trong cuốn Họa Bì Kinh có đề cập đến Thông Bí Duyên Hầu, một con linh hầu dưới tọa phật Di Lạc. Vì khát vọng quyền lực, chấp nhất, đã từ bán tiên bán phật mà trở thành con yêu tinh vô địch siêu cấp.

Nam cứ ngồi chờ người ra mà nhìn vào những hình xăm trên người ông Mười Họa. Thấy vậy, ông ta liền mặc lại áo vào, rồi rút ra một điều thuốc mời Nam, đồng thời nhặt khẩu súng dưới đất, đặt lại trên bàn. Ông Mười Họa rít một hơi thuốc dài rồi nói với Nam:

- Trước khi chú đến đây, âm binh đã báo trước cho ta biết rằng sẽ có hai người tìm đến để bàn về Họa Bì Kinh sách.

Nam nghe xong thì lại càng đổi ngạc nhiên, vội hỏi nhỏ:

- Chẳng lẽ ông cũng là thầy tà?

Ông Mười Họa cười lớn, ông ta nói:

- Tà với chả đạo. Chú mày nên nhớ thầy bùa với thầy tà, sau này cái lũ chúng nó chết đi sẽ bị ma quỷ dưới địa ngục phanh thây vì đã lợi dụng chúng nó. Còn ta, ta đi đến đâu ma quỷ phải sợ mà cúi đầu phục vụ tới đó, ta chính là quan khâm sai đại nhân của vua quỷ đây. Còn nếu không tin, chú mày cứ nghĩ ta là yêu tinh cũng được.

Nam ngồi nghe mà như không hiểu ông Mười Họa nói gì hết. Thấy Nam còn nghi ngờ, Ông Mười Họa vỗ tay hai cái. Chợt Nam có cái cảm giác không khí trong buồng chỗ nên nặng nề, rồi chợt ở cửa dẫn vô buồng trong, bước ra là một đứa con gái thân hình trắng bệch, tóc dài xõa ra đang tiến lại đứng cạnh ông Mười Họa. Nam bắt đầu lạnh gáy, ngồi lù ra xa ông Mười Họa. Ông Mười Họa vòng tay ôm lấy con nhỏ này, rồi ở dưới bàn thò lên một cái đầu trọc lóc, với hai cọng mắt lồi ra, Nam thấy vậy thì giật nảy người rồi đứng phắt lên lùi lại về phía cửa ra vào. Đang lùi dần thì Nam đụng phải một ai đó, hắn quay lại nhìn thì thất kinh, khi mà ngay trước mặt hắn, là một thằng con trai gầy gò, hai hốc mắt sâu hoắm. với cái mồm đang há ra cũng sâu thẳm thẳm. Mặt Nam cắt không còn giọt máu, hắn đứng đờ ra đó, toàn thân run lên bần bật. Thấy Nam có vẻ sợ hãi thực sự, ông Mười Họa mới gõ xuống bàn ba cái thì tất cả biến mất. Nam lúc này mới từ từ quay lại nhìn ông ta. Ông Mười Họa ra hiệu cho hắn ngồi xuống, Nam từ từ tiến lại và ngồi vào chỗ. Ông Mười Họa bảo Nam kể rõ coi có đúng là đến đây vì việc có liên quan đến Họa Bì Kinh không. Nam ngồi như cổ trắn tĩnh lại một lúc, khi nhịp tim hắn đã đập đều trở lại, hắn mới bắt đầu kể đầu đuôi từ lúc hắn tìm được quyển sách cho đến trong sách nói những gì và ra làm sao. Ông Mười Họa ngồi lắng nghe Nam kể từ đầu đến cuối, xong ông quay ra nhìn Nam mà nói động ròn rợn:

- Đúng là ý trời, ta sẽ giúp xăm cho chú mày. Nhưng có một điều...

Nam vội hỏi ông Mười Họa:

- Còn có chuyện gì nữa?

Ông Mười Họa quay qua nhìn thằng Ân vẫn bất tỉnh mà nói:

- Trước khi xăm, chú mày hãy chọn lọc bộ hạ cho cẩn thận, vì sau này nếu chúng nó tạo phản. Cho dù là ai giết ai trong bang hội đi nữa, cũng sẽ bị ma quỷ đòi mạng đấy.

Nam ngồi đó như không hiểu, ông Mười Họa mới giải thích thêm:

- Ý ta ở đây là, sau khi đã cắt máu ăn thề và xăm hình. Nếu bộ hạ của chú mày mà làm phản, sẽ bị ma quỷ đòi mạng. Nhưng, kể cả chú mày nếu tìm cách chiết bộ hạ của mình, thì chú mày cũng sẽ bị ma quỷ đòi mạng đó.

Nam nghe xong câu này thì mặt đăm chiêu lắm, vì lòng người vốn khó lường mà, chỉ có mỗi thằng Ân là Nam tin tưởng nhất. Thấy Nam lo lắng như vậy, ông Mười mới lên tiếng:

- Ta có một cách giúp chú mày, đó là sai ma quỷ đi giết trước những đứa nào mà chú mày còn băn khoăn hoặc nghi ngờ, chú mày thấy sao?

Nam nghe xong thì có vẻ chưa hiểu lắm, ông Mười Họa mới vỗ vai hắn mà nói:

- Chú mày cứ yên tâm đi, đâu sẽ có đó. Đợi đến hôm tiến hành xăm, ta sẽ nói rõ hơn.

4. Chương 4: Sự Thanh Trừng

Cái ngày chót mà Nam phải đưa kinh sách cho Lân Trâu đã tới gần, đó là vào thứ bảy, mà hôm nay đã là thứ tư rồi. Nam quyết định gọi ông Mười Họa và tụ tập đàn em theo mình tại nơi ẩn náu của Nam để làm lễ vào hôm thứ sáu. Nam gọi tất cả đàn em lại từ tối hôm thứ năm. Tất cả hội đàn em theo Nam giờ có tổng cộng hai mươi bảy đứa, Nam nói rằng đã tìm được cuốn kinh sách, và sẽ bắt đầu việc làm bùa. Nói đến đây, Nam để cho ông Mười Họa nói tiếp:

- Công việc đầu tiên phải làm là xăm ổi chú một chữ tốt (có nghĩa là bình) lên lòng bàn tay. Sau đó các chú tách nhau ra, mỗi người đi một nơi. Tuyệt đối không được đi cùng nhau. Đến trưa hôm sau thì quay lại đây. Mục đích của việc làm này là để thử thách lòng trung thành của các chú đối với tướng lãnh, thêm vào đó, những người mang chữ tốt trên tay sẽ được ma quỷ nhận dạng. Nếu như nhìn thấy chúng thì không việc gì phải sợ, cứ bình tĩnh thôi, vì chúng chỉ đến coi mặt các chú.

Nói xong, ông Mười Họa lấy trong túi ra một con dao nhọn hoắt. Bọn đàn em của Nam thì chỉ biết nghe lời mà đứng xếp hàng, lần lượt từng người một tiến lên để cho ông Mười Họa khắc chữ tốt lên lòng bàn tay trái. Sau khi đã khắc xong hết, ông Mười Họa bảo bọn đồ đệ của Nam lui. Lúc Ân chào tạm biệt Nam rồi ra về, Nam định gọi bảo Ân ở lại với mình thì bị ông Mười Họa ngăn cản lại. Đợi đến lúc chúng nó đã đi hết, chỉ còn lại Nam với ông Mười Họa, ông ta mới nói:

- Coi bộ chú em có vẻ quý thằng nhóc Ân đó nhỉ.

Nam quay qua nói:

- Tôi với nó lớn lên cùng nhau thì hỏi sao không thân chứ.

Ông Mười Họa chỉ cười rồi nói:

- Biết là vậy, nhưng cẩn tắc vô áy náy, lòng người khó lường, chú em cứ nhớ lấy.

Nam thở dài, chẳng buồn trả lời ông ta. Ông Mười Họa lấy ra một điều thuốc. Châm xong làm một hơi, nhả khói nghi ngút ra mà nói:

- Coi như việc chọn lọc đã xong, nhưng đứa nào trưa mai mà không quay lại là những đứa có dã tâm làm phản, sẽ bị ma quỷ đòi mạng.

Nam nghe xong thì ngồi dưng dậy mà hỏi:

- Ông nói cái gì cơ? Sao lại đòi mạng?

Ông Mười Họa quay qua nhìn Nam rồi nói:

- Trong lúc khắc chữ cho từng đứa, ta đã đọc thần chú cho âm binh nhận diện để đi theo. Nội trong đêm nay, bất kỳ đứa nào có tâm đồ bất chính, tính làm hại chú em sau này sẽ bị chúng nó giết. Chỉ có những đứa nào thật sự trung thành với chú em, thì sẽ sống sót qua cái đêm nay thôi.

Nam nghe xong câu đó, thì vô cùng lo lắng, nghĩ tới Ân, Nam vội hỏi:

- Thế chẳng may giết nhầm người thì sao?

Ông Mười Họa cười khểnh một cái rồi đáp:

- Đã gọi là âm binh mà còn nhầm được sao? Kẻ nhầm lẫn ở đây họa chẳng chỉ có người phạm tặc mà thôi. Nghe được câu đó, nhưng trong lòng Nam vẫn rất lo lắng, hẩn mong rằng Ân vẫn sẽ trở lại được vào trưa mai.

Nói về phần Ân, tính là sẽ về nhà ngủ, nhưng không hiểu linh tính thế nào, nó lại đi ngay ra mộ mẹ nó. Chả là mẹ Ân mới mất cách đây mấy năm, nó từ khi mẹ mất cũng hầu như chẳng về nhà mấy. Hồi xưa mẹ thằng Ân quý nó lắm, nên cứ rảnh nó lại ra ngồi nói chuyện với mẹ nó ngoài nghĩa trang. Mộ mẹ Ân chỉ là một đồng đất nhô lên, đằng sau lưng là một ngôi mộ của một hộ giàu có, có bậc thềm tráng xi măng đằng hoàng. Ân tới nơi, nó quỳ xuống trước mộ mẹ mình, chắp tay lại mà nói:

- Mẹ ơi, mẹ cố đợi nhé. Chỉ sau ngày mai là con sẽ có một cuộc sống khấm khá hơn. Khi có tiền rồi, con sẽ đắp xi măng, và xây ẹ một ngôi một thật lớn. Con sẽ đốt nhiều tiền vàng, nhiều đồ đạc, để mẹ có một cuộc sống sung túc ở bên kia thế giới, mẹ nhé.

Nói xong Ân đặt một bàn tay mình lên nắm mộ, nó mỉm cười rồi nói:

- Thôi con ngủ đây, chúc mẹ ngủ ngon.

Rồi Ân đi vòng ra sau cái ngôi mộ của hộ giàu có. Nó vái ba vái để xin phép được ngủ trước mộ. Rồi Ân ngả người nằm nghiêng quay mặt về phía mộ mẹ mình. Đêm hôm đó, thằng Ân nằm không ngủ được, nó cứ có cái cảm giác nao núng trong lòng, như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra. Đang nằm thao thức, chợt Ân có cảm giác một luồng gió lạnh thổi về, rồi thì nó cảm nhận được như có một bàn tay đang xoa đầu nó. Ân biết ngay là mẹ về, nó cảm động rơi nước mắt mà nở một nụ cười.

Quãng độ một giờ đêm, Ân đang thiu thiu ngủ thì chợt có tiếng người tiến tới nghĩa trang, tiếng giày sắt gõ xuống đường xi măng nghe rõ mồn một. Ân mở mắt khê nhòm đầu lên, nó nhìn ra phía đường thì thấy có ba người, bên hông đeo một cái gì đó dài dài. Chợt ba bóng người đó rút cái vật dài dài ra rồi dơ lên, một tiếng “xẹt” kéo dài xé tan màn đêm.

Ân nghe xong mà rùng mình, nó nghĩ ngay là mã tấu, Ân cứ tưởng đây là băng nhóm khác thấy nó ra đây nên đã bám theo để chém. Ân rùng mình run lập cập cố nằm im một chỗ, nó cố thở thật nhẹ. Rồi ba cái bóng người đó bắt đầu lung sục khắp nghĩa trang. Ân nằm bất động, cố núp đằng sau cái ngôi mộ của hộ nhà giàu, nó hé mắt nhìn ra thì vô cùng kinh hãi. Khi mà ba cái người này mặc quân áo lính hồi xưa, toàn là giáp sắt đã cũ kĩ và rỉ nát. Trên đầu có đội mũ sắt, nhưng thanh kiếm thì sáng loáng và mới tinh. Ân run run và bắt đầu nhẹ nhàng luồn qua các ngôi mộ để trốn ra ngoài. Đen thay cho nó, đi được một hồi thì lại đi đúng vào đường cùng. Ân ngồi phục xuống dưới co ro, nó đến bây giờ thì hoảng thực sự, vì không hiểu những người kia là ai, chả lẽ lại là âm binh đến đòi mạng mình, nhưng rõ ràng nó rất trung thành với anh Nam mà làm sao có chuyện mưu đồ tạo phản được.

Vòng vây đã khép chặt, cả ba tên âm binh đã tiến về phía Ân. Nó lúc này ngồi đây mà người run lên cầm cập, rồi Ân dần dần nhìn rõ hẳn. Mỗi tên trên mình đều mang một bộ giáp sắt cũ kĩ, trên đó có khắc hình một con linh miêu đang nhe răng. Rồi thì cái khuôn mặt đó đen xì không rõ ra làm sao, chỉ riêng có đôi mắt là đỏ ngầu sáng như đèn vậy. Cả ba tên âm binh tiến đến cách Ân độ năm bước thì chợt dừng lại. Ân ngồi run rẩy, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ vậy là hết, nó sẽ phải chết ở đây. Chợt Ân nghe thấy tiếng kiếm tra vô vỏ vang lên, cả ba tên âm binh vẫn đứng đó. Một tên tiến lại về phía Ân, khiến cho nó mặt cắt không còn một giọt máu, người chết lịm đi. Lạ thay, tên âm binh này tiến tới nhìn quanh, hẳn không cúi xuống, cứ như thể hẳn không hề nhìn thấy Ân vậy. Tầm mấy giây thì cả ba tên này quay đầu đi lại ra đường cái rồi biến mất. Ân ngồi đó thở phào nhẹ nhõm, chợt trước mặt Ân hiện ra một cái bóng trắng mờ ảo, Ân nhìn kỹ thì nhận ngay ra người này là mẹ nó. Hóa ra là vong hồn mẹ nó đã che chở cho nó. Ân vội tiến lại về phía mộ mẹ mình, nó ôm lấy cái mộ đó mà khóc nức nở.

Trưa hôm sau, như đúng giờ hẹn, bọn đàn em của Nam đã trở về. Nhưng người mà Nam mong nhất lại là Ân. Cuối cùng khi mà kim đồng hồ chỉ hai giờ trưa, Ân mới bước vào.

Vừa nhìn thấy Ân, Nam bật dậy chạy ra ôm lấy Ân mà nói:

- Anh cứ sợ âm binh giết nhầm người, sợ rằng em không thể quay về được nữa.

Ân cũng rưng rưng nước mắt mà nói:

- Anh cả quá lo cho em rồi, em tuyệt đối trung thành thì làm sao mà âm binh đòi mạng được chứ.

Sau khi đã quá trưa, Nam kiểm lại quân số thì hẳn mới nhận ra, bọn đàn em trở về được giờ chỉ còn lại bảy đứa. Thấy Nam buồn rầu, ông Mười Họa Mới tới vỗ vai mà đáp:

- Chú đừng quá lo lắng, càng ít người càng dễ quản. Bầy đứa này sẽ là tướng của chú. Giờ chú chỉ còn cần chọn ra một đứa làm đại tướng mà thôi, nó sẽ như là cánh tay phải đắc lực của chú vậy.

Nghe đến đây, Nam tiến lại cầm tay Ân lên và nói với mấy thằng đàn em còn lại:

- Từ này Ân sẽ là cánh tay phải đắc lực của tôi, nếu tôi không có mặt, anh em phải tuyệt đối nghe lời Ân.

Nghe Nam nói xong, đám đàn em vội quay về phía Ân mà hô lớn:

- Xin nghe lệnh đại ca, nhị ca.

Ông Mười Họa lúc này mới nói lớn:

- Tất cả chúng mày lên đây, nghe tao bố trí công việc mà chuẩn bị làm lễ.

5. Chương 5: Triều Hồi Hắc Đế

Theo đúng như sách chỉ, cần chuẩn bị đủ năm thành phần kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Với kim, thì ông Mười Họa lấy con dao có hình rồng của Nam; mộc thì sai bọn đàn em đi chuẩn bị ba cái gậy gỗ có bề dày cầm vừa tay; thủy thì chuẩn bị một nồi nước đun sôi; hỏa thì lấy một cái bếp than hồng lửa; và cuối cùng là thổ, ông ta bảo bọn đàn em kiếm mấy viên gạch thật cứng. Đến bốn giờ chiều thì bắt đầu làm lễ. Bọn đàn em vẽ một ngôi sao năm cánh thật lớn ngoài sân, rồi vẽ một vòng tròn bao bọc lấy ngôi sao đó, ở năm đầu cánh sao thì để năm vật kia.

Ông Mười Họa bày sẵn đồ nghề vẽ ra sân, mấy cây kim nhọn, hai lọ màu lớn đen và trắng. Bầy đứa đàn em thì đứng xung quanh, Nam ngồi chính giữa. Đâu vào đó, ông Mười Họa ra lệnh ột thằng mang một con chó đen và một con mèo đen vào. Thằng này để cả hai con vật trước mắt Nam. Ông Mười Họa tiến tới đứa cho nam một con dao nhọn và nói:

- Giết chết linh cầu và linh miêu, coi như nhà người từ nay không còn thuộc vào tam giới, sống chết không hề màng.

Nam cầm lấy con dao, hần nhìn vào con chó và con mèo thì như mềm lòng không nỡ giết. Thấy trần trụi, ông Mười Họa hần giọng một cái. Nam cầm con dao lên run run, rồi hần tóm cổ con chó kéo về phía mình. Con chó kêu lên ăng ăng, Nam nghiêng răng nhắm mắt, cầm dao đâm ngang cổ con cho.

Chỉ nghe nó kêu lên mấy hồi thảm thiết, rồi Nam hứng máu con chó đó thẳng vào bình rượu trắng đã để đó. Lấy đủ máu xong, Nam đưa con chó cho thằng đàn em ném qua một bên. Rồi Nam lại tóm cổ con mèo, con mèo bị Nam tóm đau, nó giãy dụa, cào tay Nam. Thế rồi hần cũng nghiêng răng cầm con dao đó cắm thẳng vào cổ con mèo, chỉ nghe con mèo nó ré lên những tiếng kêu chói tai rồi im bật. Hứng máu xong cả hai con, Nam liền lấy khăn lau qua lưỡi dao. Ông Mười Họa tiến tới nói tiếp:

- Hãy uống tỵ rượu đầu tiên, để chứng tỏ lòng thành của mình với Hắc Đế (Lưu ý: truyền thuyết về Hắc Đế sẽ được nói rõ hơn trong truyện sau).

Hai thằng đàn em tiến tới, rót cái bình rượu pha máu chó và máu mèo rót ra một chén cho Nam. Nam cầm chén đưa lên quá mặt, rồi hần làm một hơi. Nam uống xong thì nhăn nhó bởi cái mùi vị tanh lờm của máu. Đặt chén xuống, Nam lại nghe ông Mười Họa nói:

- Cơ thể này từ nay không còn là của người nữa, mà là do Hắc Đế nắm giữ. Hay tự mình cắt một miếng thịt, rồi nuốt trứng nó để chứng tỏ lòng thành.

Nghe xong câu đó, cả bọn đàn em rùng mình quay qua nhìn ông Mười Họa như không tin vào tai mình. Nam cầm con dao lên, hần run lấy bầy vì không biết cắt thịt ở đâu. Cuối cùng hần nhắm mắt, nghiêng răng xẻo một miếng thịt nhỏ ngay trên cánh tay trái. Cái sự đau đớn của việc tự xẻo thịt mình làm cho Nam người run lên bần bật, toàn thân vã mồ hôi. Rồi hần đặt con dao xuống, cầm miếng thịt lên cho vào mồm.

Tưởng rằng hấn có thể nuốt ngay được, nhưng miếng thịt vừa vô đến họng, Nam đã ói nó ra lại lòng bàn tay. Ông Mười thấy vậy giận dữ quát:

- Nuốt mau!

Nam nhìn miếng thịt của mình trên lòng bàn tay, rồi hấn tống miếng thịt vô mồm, đồng thời lấy tay bịt miệng lại, chỉ nghe “ực” một tiếng. Miếng thịt vừa trôi qua họng, Nam cảm giác như toàn thân nóng ran. Rồi một trận đau bụng quằn quại ập đến, hấn ôm bụng lăn ra đất gào thét. Thấy vậy, mấy đứa đàn em định nhảy vô, thì bị ông Mười Họa quát lớn:

- Không được nhảy vào, Hắc Đế đang truyền sức mạnh cho nó. Phàm phu tục tử như chúng mày nhảy vô muốn bị vật chết à.

Nghe vậy cả bọn mới rùng mình, vội về vị trí, nhưng mặt đứa nào đứa đấy cũng hết sức lo lắng cho Nam, đặc biệt là thằng Ân. Lăn lộn một lúc, chợt Nam ngồi bật dậy về vị trí cũ, hai mắt trợn trừng, toàn thân bất động. Bọn đàn em nhìn vô chỗ vết cắt trên tay Nam thì lại càng kinh hãi hơn, khi mà cái chỗ đó giờ đã thành xẹo thâm đen xì, chỉ chưa có mấy phút, làm sao mà vết thương có thể lành như vậy được. Rồi từ đâu đó, tiếng chó hú ầm ỹ nghe rợn cả người, vắng vát trong không trung là những tiếng la hét, tiếng khóc lóc, và cả tiếng gào thét. Cả bọn đàn em phải bịt tai lại vì cái tiếng hét đó rất là inh tai. Độ năm phút sau thì bốn bề im lặng trở lại, Nam cũng bắt đầu trở lại bình thường. Ông Mười Họa tiến lại phía Nam và nói:

- Nam, chú mày còn đó không?

Nam nhếc mém cười, rồi hấn trả lời:

- Còn chứ sao không?

Cái tiếng nói đó nghe cứ rờn rợn, khiến bọn đàn em nổi da gà mà dựng cả tóc gáy. Ông Mười Họa vội ra hiệu ột thằng đàn em bê một bình rượu trắng mới đặt vô trước mặt Nam và một cái bát mới. Xong xuôi, ông Mười Họa cầm con dao dơ ra trước mặt Nam và nói:

- Bây giờ cắt máu ăn thề đi.

Nam đón nhận lấy con dao, nhìn mặt hấn lúc này thì lạnh lẽo, vô cảm lắm. Rồi Nam đưa cổ tay trái ra, cầm con dao cứa thẳng vào mạch máu. Máu chảy ra đầm đìa thẳng vào cái bình rượu, nhưng chỉ được một lúc là vết cắt tự liền lại. Mấy thằng quay ra nhìn ông Mười Họa như không tin vào mắt mình, ông Mười nói nhỏ:

- Tí chúng mày không phải cắt vào cổ tay đâu, chỉ cần cắt ở lòng bàn tay là được rồi.

Ông Mười Họa ra hiệu cho Nam ngồi lúi xuống, lấy chỗ cho ông và từng thằng đàn em vào ngồi. Ông Mười Họa ngồi phía tay phải, và Ân vào đầu tiên ngồi phải bên trái đối diện Nam. Ông Mười Họa bắt đầu nói:

- Kể từ hôm nay, mày sẽ là đại tướng, dưới trướng của Hắc Đế, đứng dưới một người mà trên muôn người. Mày có đồng ý không?

Ân vội đáp:

- Tôi cam lòng chịu làm đại tướng dưới trướng của Hắc Đế.

Ông Mười Họa bảo Ân cắt cả hai lòng bàn tay lấy máu cho vào bình. Sở dĩ phải cắt cả hai lòng bàn tay vì Ân được giữ chức vụ đại tướng. Xong xuôi, ông bảo Ân cởi áo và quay lưng lại. Ông mười chuẩn bị đồ nghề, cầm một cây bút vẽ xăm lên rồi ông nói:

- Kể từ giây phút này đây, ngươi sẽ làm Bạch Cẩu Đại Tướng Quân. Hy vọng rằng nhà ngươi hết lòng báo đáp Hắc Đế. Nay vẽ lên mình lệnh bài, nhìn thấy người như nhìn thấy Hắc đế, ma quỷ thập phương, oan hồn tứ hướng thấy mặt sẽ phải tránh xa.

Đọc dứt câu, ông Mười Họa bắt đầu vẽ một lệnh bài gồm năm chữ Hán trên lưng Ân “Bạch Cẩu Đại Tướng Quân”. Hai bên là hai con linh cẩu trắng đang gầm ghe. Thêm vào đó là mấy dòng kinh Phật trong Hoa Bì Kinh. Đoạn này là đoạn khó nhất, phải vẽ sao cho chính xác, chỉ cần đi sai một đường thì kẻ vẽ sẽ hộc máu tươi mà chết. Tay ông Mười Họa làm thoăn thoắt, chỉ nửa tiếng là đã vẽ xong tấm lưng của thằng

Ấn, hình vẽ còn rất là sống động mà cũng có phần rờn rợn. Đến lượt thằng đàn em khác lên, nó ngồi xuống trước mặt ông Mười Họa nghe ông ta nói:

- Kể từ ngày hôm nay, chú mày sẽ là quân của Hắc Đế, chịu nghe lời và thuần phục. Có chịu không?

Thằng đàn em trả lời có. Ông Mười Họa bảo nó cắt lòng bàn tay trái để máu chảy vô trong bình. Rồi ông lại bắt nó cúi áo quay lưng lại. Lần này ông ta khắc một tấm lệnh bài bên phía trên góc trái gồm ba chữ “Hắc Đế Bình”. Bên cạnh là một con linh miêu một sừng với dáng đứng chuẩn bị vồ mồi, ở dưới là một số câu kinh Phật.

Cứ làm như vậy cho đến khi chỉ còn lại mỗi Nam. Ông Mười Họa bảo bọn đàn em ngồi xếp chân vòng tròn xung quanh, hai tay để lên đùi tựa như đang ngồi thiền, rồi tắt cả nhắm mắt vào. Hơn thế nữa, dù có nhìn thấy gì trong lúc nhắm mắt cũng không được cử động và mở mắt. Rồi ông Mười Họa đổi chỗ, ngồi đối diện với Nam, ông ta nhìn hẩn rồi nói:

- Hắc Đế đã chấp nhận nhà ngươi, từ giờ trở đi, ngươi sẽ là hiện thân của Hắc Đế. Người có đồng ý hiến dâng cái thể xác người đang mang cho ngài không?

Nam trả lời:

- Tôi đồng ý.

Rồi ông Mười Họa bảo năm ưỡn thẳng người ra đằng trước. Ông Mười cầm bút và nhanh như thoắt đã vẽ ngay trước ngực Nam một con rồng trắng với một lệnh bài “Bạch Thiên Long”. Sau đó ông bảo Nam quay lưng lại, ông ta vẽ thêm một con kỳ lân màu đen với lệnh bài “Hắc Địa Lân”. Kỳ lạ thay, ông Mười Họa vẽ hình xăm đề thẳng lên vết chém hôm nào, chỗ đó tự động liền luôn lại thành sẹo. Cuối cùng ông Mười Họa đứng lên để vẽ quanh cổ Nam một dòng kinh Phật đại ý nói rằng “Hắc đế trường tồn, thoát khỏi ba giới, thống lĩnh toàn quân”. Xong ông Mười Họa bảo Nam nằm ra, và ông bắt đầu xăm nốt những chữ kinh Phật lên khắp tay và đùi. Bọn đàn em xung quanh rõ ràng là đang nhắm mắt, tự nhiên chúng nó có cảm nhận được cái hình ảnh cả một đạo quân âm binh đang đứng ngay đây, rồi thì cái cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương. Đứa nào đứa đấy cũng rùng mình, rồi chợt ngay chính vị trí của Nam, chúng nó nhìn thấy một con quỷ đang bị nhốt trong một cái lồng sắt, xung quanh là bảy con quỷ khác đang cố phá vỡ cái lồng sắt để giải thoát con kia. Mấy con quỷ này kêu la inh ỏi, khiến ấy thằng đàn em nổi da gà sợ hãi, mà chẳng đứa nào dám mở mắt ra cả.

Đã mười giờ hơn tối, cuối cùng công việc đã gần xong. Ông Mười Họa bảo tắt cả đèn em ngồi vào trong ngôi sao. Nam và Ấn ngồi hàng đầu, sau đó là hai hàng đàn em, mỗi hàng ba đứa. Ông Mười Họa rót cái bình rượu pha máu của cả tám người ra một cái bát thật đầy. Ông ta một tay cầm bát, một tay nhúng vô đó và vẩy về phía tám người kia rồi nói:

- Kể từ giây phút này, các người chính thức không còn thuộc về tam giới, tự nguyện gia nhập tà ma, yêu đạo. Điều thứ nhất cần lưu ý, bề dưới luôn phải tuân lệnh và phục tùng bề trên. Bề trên phải luôn đối xử tử tế, và bảo vệ bề dưới. Binh tướng không được phép tàn sát lẫn nhau. Điều Thứ hai, không được phép bước vào chùa chiền hay như nghĩa địa. Điều thứ ba, cấm tuyệt đối không được ăn thịt chó hoặc mèo. Điều thứ tư, mỗi lần chiến thắng phải ăn thịt và uống máu kẻ thù, coi như là để tế Hắc Đế. Điều cuối cùng, không được phép để ột kẻ nào sống sót sau khi nhìn thấy sức mạnh và quyền năng thực sự của các người. Nếu như làm được năm điều này, các người sẽ mãi mãi có được sức mạnh, tha hồ xưng hùng xưng bá tại cõi phàm trần, thần thánh và yêu tinh không thể chạm vào được. Nhưng nếu làm trái dù chỉ một điều, sẽ gặp phải hậu quả khó lường, mà quỷ bám theo đòi mạng đến suốt đời.

Đọc xong, ông Mười Họa đưa chén rượu cho Nam, hẩn làm một ngụm rồi đưa cho Ấn, cứ như vậy cho đến người cuối cùng. Nghi lễ đã xong, giờ chỉ còn việc thử nghiệm coi nhưng tên này đã có được sức mạnh chưa. Ông Mười Họa bảo bảy thằng đàn em đứng ra ngoài, để một mình Nam ở lại chính giữa. Rồi ông Mười Họa nói:

- Bây giờ sẽ thử coi ngươi có sức mạnh của Hắc Đế hay chưa. Mau bước tới cái bếp than hồng trước mặt. Đưa tay phải vô đó, bốc một cục than hồng lên tay.

Mới nghe xong, cả bọn đàn em rùng mình. Nam tiến lại cái bếp than đó, trong lòng hơi run run, hẩn đưa tay về phía bếp nhưng còn trần trụi. Rồi ông Mười Họa phải quát lớn, hẩn mới nhắm mắt nghiêng rằng mà

làm liều. Nam thò tay vô rồi bốc ra một cục than còn hồng, hần mở mắt ra nhìn thất thần, khi mà trên tay hần đang cầm nguyên cục than rực lửa, không hề có một cảm giác đau đớn. Bọn đàn em Nam đứng ngoài cũng nhìn khinh hã, thế rồi Nam đặt cục than xuống. Rồi ông Mười Họa nói tiếp:

- Bây giờ tiến lại nồi nước đang sôi, nhúng tay trái của nhà người vào đó.

Nam tiến về phía nồi nước sôi, hần đưa tay trái lên nhìn và bắt đầu nhúng thẳng vào nồi nước sôi ùng ục đó. Lần này Nam không có nhắm mắt nữa, Nam muốn tận mắt nhìn thấy bàn tay mình ngâm trong nồi nước. Lạ thay, lúc đưa gần đến nồi nước thì Nam cảm nhận được sức nóng như lần trước, nhưng khi tay đã nhúng vào nước thì có cảm giác như một nồi nước mát. Ngâm được một lúc thì Nam nhấc tay ra. Rồi ông Mười Họa tiến vào trong ngôi sao, cầm một viên gạch lên, đưa cho Nam và nói:

- Bây giờ hãy thử sức mạnh của mình. Nghiền nát viên gạch này đi.

Nam cầm viên gạch một tay, cố vận lực bóp. Chỉ năm giây sau là viên gạch bị bóp vỡ vụn. Bọn đàn em đứng nhìn thấy vậy thì liền đồng thanh vỗ tay khen ngợi. Rồi ông Mười Họa cầm ba thanh gỗ lên. Ông nói:

- Bây giờ đến lúc thử thân thể.

Ông Mười Họa tay trái giữ hai thanh gỗ, tay phải cầm một thanh. Bất ngờ, ông vụt mạnh vào ngực của Nam, chỉ nghe tiếng thanh gỗ gãy “rắc” ra làm đôi. Rồi ông ta lấy thanh khác, đánh thật mạnh và đầu gối của Nam, cũng chỉ “rắc” một tiếng rồi thanh gỗ gãy làm đôi. Cây cuối cùng, ông Mười Họa cầm bằng hai tay, ông ta lấy hết sức nện thẳng vô đầu Nam. Kết quả vẫn vậy, chỉ thấy thanh gỗ gãy làm đôi còn đầu của Nam không hề hấn gì. Cuối cùng ông Mười Họa nhặt con dao của Nam lên và nói:

- Bây giờ là thử thách sự bất tử.

Nói rồi bất ngờ ông Mười Họa cầm dao lao tới phía Nam, ông ta đâm một phát ngang hông. Bọn đàn em thấy vậy vội hốt hoảng nhảy vô gỡ ông ta ra. Mấy đứa khác thì đề ông Mười Họa xuống đất. Ân chạy lại phía Nam mặt sợ hãi:

- Anh! Anh có sao không?

Nam vẫn đứng đó, hần lớn tiếng nói:

- Thả ông ta ra!

Lúc này đây, bọn đàn em mới buông ông Mười Họa ra, ông ta đứng lên phủi quần áo mà nói:

- Tiên sư cha chúng mày, đại ca của chúng mày có làm sao đâu.

Lúc này đây cả hội mới quay lại nhìn Nam không chớp mắt. Còn Nam thì đứng đó, hần đang chăm chú nhìn xuống cái chỗ con dao găm vào sườn. Thật là lạ, không có một cảm giác đau đớn hay gì cả, con dao cứ nằm đó như một phần của cơ thể Nam. Hần lấy tay rút từ từ lưỡi dao ra, máu ứa ra từ vết thương rất nhiều. Bọn đàn em đứng đó nhìn mà chỗ mắt ra, khi lưỡi dao đã hoàn toàn được rút ra khỏi người Nam, vết đâm đó tự liền lại và không để lại một vết sẹo nào.

Nam cười lớn, lại là cái điệu cười ma quỷ rờn rợn đó. Rồi nó quay ra bảo thằng Ân:

- Ân vào trong lấy cho anh con tông có khắc chữ Hán ra đây.

Ân vội chạy vào nhà cầm ra một con tông dài sáng loáng và rất sắc. Ân đưa nó cho Nam. Nam không đón lấy mà nói:

- Bây giờ anh để cho em chém anh thử coi liệu có sao không. Em chém mạnh vào nhé, cứ chém ngang ngực từ vai xuống hông nhé.

Ân nghe xong thì kinh hãi, vội lảm bảm nói:

- Thôi anh ơi, chắc không cần thử như vậy đâu.

Nam quát lớn:

- Làm đi.

Ân rùng mình, cuối cùng cũng phải làm theo. Mọi khi Ân sẽ cố cản ngăn Nam, nhưng từ ngày tìm được cuốn kinh sách, Ân có cái cảm giác như Nam hoàn toàn khác, nó có vẻ sợ Nam hơn ngay trước, nhất là ngay cái lúc sau khi xăm hình xong cho Nam. Ân lùi mấy bước, hai tay cầm con tông dơ lên, rồi chuẩn bị tứ thế. Ân nhắm mắt lại mồm lẩm bẩm “thứ lỗi cho em”. Rồi Ân chém mạnh con tông về phía Nam. Chỉ nghe phập một cái, lúc Ân mở mắt ra, hấn té giữa kinh hãi khi thấy nguyên con tông dài đang găm thẳng trên người Nam, máu chảy be bét. Còn bọn đàn em thì đứng đó mặt cắt không còn giọt máu. Nam mỉm cười lấy tay gỡ con tông ra ném xuống đất. Thật là kỳ lạ, không một vết sẹo, da đã liền lại như mới. Nam lúc này thì ngẩng mặt lên gười cười một nụ cười lớn xé tan cả màn đêm, chó quanh vùng cũng như tru lên từng hồi ghê rợn. Ông Mười Hòa châm điếu thuốc, dút một hơi rồi nói:

- Hắc Đế đã về rồi.

6. Chương 6: Khởi Đầu Mới

Sáng hôm sau, Nam cùng với bảy đứa này đến diện kiến Lân Trâu. Bước vào đến nơi, Nam nhìn Lân Trâu với một ánh mắt đầy khinh bỉ. Lân Trâu thấy Nam và đàn em tới, lần này hấn cũng chẳng thèm đuổi hai con điếm mọi khi ra. Lân Trâu một tay đang thọc vào trong áo của một con, một tay giơ lên vẫy Nam ra về thân thiện lắm và nói:

- Chú Nam đây rồi, anh đợi chú mãi.

Rồi hấn thấy trên tay Nam cầm một vật gì được bọc bằng tấm vải trắng. Lân Trâu cười nụ cười nham nhở, hấn nhéo mạnh con nhỏ mà tay mình đang thọc vô áo, khiến con nhỏ kêu lên khe khẽ. Hấn nói với Nam giọng hớn hờ:

- Chú chắc có tin tốt lành cho anh chứ hả?

Nam ném mạnh cái bọc trong tay lên bàn nghe cái “phịch”. Lân Trâu thấy vậy thì đổi sắc mặt, bây giờ hấn mới để ý thì thấy trên cổ và tay Nam có nhiều hình xăm chữ Hán cổ. Hấn lườm Nam và hỏi:

- Chú mày mới đi xăm hả?

Nam nhìn Lân Trâu không thèm trả lời, mấy thằng đàn em của Lân Trâu thấy Nam thái độ hỗn láo, tính nhảy vào đập cho Nam một trận thì Lân Trâu ra hiệu khoan. Lân Trâu bỏ cái tấm vải bọc vật đó ra thì thấy một cuốn sách với tựa đề “Những điều cần biết khi chuẩn bị tang lễ”. Lân Trâu đập bàn giận dữ, hấn đứng lên chỉ tay về phía Nam quát lớn:

- Cái dịt con mẹ thằng chó này! Mày nhờn với tao à?

Nam đứng đó cười khểnh mà nói:

- Tao nghĩ mày nên chuẩn bị tinh thần đi là vừa?

Lân Trâu như không nuốt nổi cái cục ức, hấn quát lớn:

- Chúng mày đâu! Băm nó ra cho tao!

Vừa dứt lời, cả bọn đàn em của Lân Trâu tay lăm lăm kiếm với dao với gậy tiến về phía Nam. Mấy thằng đàn em của Nam không đợi ra lệnh cũng tay không nhảy vô đập nhau với chúng nó. Có một thằng cầm dao lao thẳng tới chỗ Nam, nó chém Nam tới tấp vào người. Nhưng chém xong nó vô cùng kinh hãi khi mà thấy Nam không hề né, hơn thế nữa sau bao nhiêu nhát chém mà Nam vẫn đứng vững. Điên tiết, nó cầm con dao đâm thẳng vào tim Nam. Nhưng rồi Nam mỉm cười, tay trái bẻ gãy cổ tay thằng kia, tay phải tự rút dao ra khỏi người mình rồi cầm dọc cầm nó. Chỉ thấy thằng đàn em kêu lên mấy tiếng be be, rồi ngã lăn xuống đất với con dao cắm từ dưới cầm lên đầu. Nam ung dung tiến về phía Lân Trâu, để mặc đàn em mình đánh nhau với mấy thằng kia. Lân Trâu kinh hãi khi thấy Nam máu me be bét như vậy mà vẫn bước đi được. Hấn điên tiết rút súng ra nã mấy viên thẳng vào người Nam. Nhưng khi mà sau mấy phát

đạn trúng người, Nam vẫn đứng vững, tự tay móc đạn ra khỏi người rồi ném xuống đất. Lân Trâu đánh rơi khẩu súng, hất ngời phịch xuống ghế, miệng há ra mà không nói lên lời.

... Hơn một tiếng sau ...

Xác của mấy thằng đàn em của Lân Trâu được đặt giữa buồng, còn Lân Trâu bị Nam bẻ gãy hết tay chân rồi bịt mồm lại, bên cạnh hai con điếm của hắn đã cũng bị trói và bịt mồm. Ngồi trên vị trí của Lân Trâu giờ là Nam, đang phì phèo điếu thuốc. Tất cả bọn đàn em trong bang hội sau khi thấy được sức mạnh của Nam đã vội cúi đầu, và nguyện phục vụ Nam cho đến chết. Nam phì phèo điếu thuốc nhìn về phía Lân Trâu và hai con điếm của hắn. Chợt Nam cầm điếu thuốc di di lên cánh tay trái của mình, rồi hắn tiến lại phía Lân Trâu, ngồi xuống nhìn vào mặt Lân Trâu mà nói:

- Món ăn thích nhất của tao là thịt bò tái, nhưng không biết thịt người sống liệu có ngon không nhỉ?

Tên Lân Trâu nghe đến đây thì rùng mình giẫy giụa, hắn khóc lóc van xin Nam tha mạng. Nam rút con dao găm có khắc hình rồng ra rồi nhìn quanh người Lân Trâu nói:

- Thịt mày thì chỗ nào là ngon nhất nhỉ?

Ân đứng từ xa, nghe thấy những lời nói đó mà nổi da gà, Ân tự hỏi lòng mình rằng không biết cái người kia liệu còn có phải là anh Nam ngày nào nữa hay không. Nam một tay giữ vai phải của thằng Lân Trâu, tay một tay bắt đầu khoét thịt. Chỉ thấy Lân Trâu rên lên từng hồi, rồi người dẫy dụa. Cắt xong miếng thịt, Nam bảo thằng đàn em mang ấm nước sôi dưới bếp lên, Nam một tay cầm miếng thịt, một tay tưới nước sôi thẳng lên đó. Xong Nam đưa cả miếng thịt vào mồm, bọn đàn em và Ân nhìn thấy cảnh đó mà rùng mình hãi hùng, Nam không còn nuốt chửng như trước kia. Nam nhai đi nhai lại, khuôn mặt biểu lộ cảm nhận của cái mùi vị tanh tươi của thịt người đó, rồi nuốt cái ực. Sau đó hắn đưa con dao lên liếm sạch máu của Lân Trâu trên con dao. Xong xuôi, Nam cúi khom người xuống gần một con điếm, đưa tay lên sờ vào cái cặp đùi nõn nà của nó, Nam nở một nụ cười man rợ và nói:

- Mùi nước hoa thơm thật, làn da lại mềm, và trắng chéo, chắc thịt phải mềm và máu ngọt lắm.

Nói xong Nam giữ đùi con nhỏ đó, rồi lấy dao khoét một miếng thịt bé. Lần này Nam không rửa, mà ăn trực tiếp. nuốt xong miếng thịt, Nam quay qua bảo bọn đàn em:

- Thịt con nhỏ này ngon lắm, máu lại ngọt nữa.

Xong rồi Nam đưa dao lên liếm sạch máu trên lưỡi dao. Nam tiến lại phía Ân, dơ con dao ra và nói:

- Đến lượt các chú, Ân phân chia thịt cho sáu người còn lại nhé.

Ân nhìn vào mắt Nam, vẻ mặt nó thực sự sợ hãi. Rồi nó nhìn qua con nhỏ vừa bị Nam xẻo thịt đang khóc lóc, ghào thét, và dẫy dụa trong đau đớn. Ân nhìn Nam vẻ mặt sợ sệt nói lí nhí:

- Có cần thiết không anh? Anh đã giả nợ rồi còn gì ạ.

Nam trợn mắt, ném con dao thẳng xuống bàn cái “phập”, hắn nói giọng giận dữ với Ân:

- Nhưng trong sách đã nói rõ! Ai thừa hưởng sức mạnh cũng phải giả nợ hết. Nếu em muốn ma quỷ đòi mạng thì đừng ăn.

Rồi Nam quay về ghế, ngồi phịch xuống vẻ mặt dận giữ. Một thằng đàn em khác cầm con dao lên và lấy tay vỗ vào người Ân ý bảo đừng làm phật lòng anh cả nữa, nếu vậy cũng là phá lời thề. Ân nhìn Nam với ánh mắt buồn rầu, nhưng Nam không thèm để ý, quay đi chỗ khác. Thế rồi thằng này ra hiệu cho năm đứa kia tiến lên, nó cầm tay Ân kéo đi theo. Đứng trước ba người, thằng cầm dao thấy con nhỏ bị khoét thì thương lắm, không nỡ ra tay. Nhìn con nhỏ đó đã khóc hết nước mắt, người thỉnh thoảng lại run lên. Rồi nó quay qua con nhỏ còn nguyên vẹn kia, con nhỏ này thấy thằng cầm dao nhìn mình thì vội gào thét âm ỹ. Rồi thằng này đưa dao ột thằng khác, nó ngồi xuống dựng con nhỏ này lên, nhìn thẳng vào nhỏ đó nói lí nhí:

- Hôm nay quả không phải là ngày may mắn của mày.

Rồi nó điếm huyết mạnh vào cổ nhỏ này, khiến cho nhỏ ngất lịm đi. Thằng đó lấy dao cắt một miếng thịt ở bụng nhỏ này to tầm lòng bàn tay. Rồi nó chia ra đủ sáu phần, mỗi đứa cầm một miếng bé cổ mà nuốt

cho hết. Rồi mỗi thằng liếm con dao một ít. Khi đưa cho Ân miếng thịt be bé, Ân cứ đứng thờ ra mà nhìn vô cái miếng thịt người kinh tởm đó. Mấy thằng khác phải lấy tay đập vào người ra hiệu cho Ân như cổ mà nuốt đi. Cuối cùng Ân cũng cầm cái miếng thịt đó cho vào mồm nuốt chửng. Nuốt xong thì Ân không ngăn nổi dòng nước mắt của mình đang tuôn rơi, cái dòng nước mắt kinh sợ trước cái cảnh dã man, tàn bạo này. Rồi Ân cầm con dao liếm một chút máu cho có lệ. Xong xuôi đâu đó, một thằng đàn em quay ra phía Nam mà nói:

- Anh cả, đã trả nợ xong.

Nam gạt đầu hài lòng rồi nói:

- Mấy đứa kia vào mang cái xác này ra bãi đất hoang đằng sau mà chôn hết đi.

Nghe vậy, mấy thằng đàn em vội hì hục lôi xác ra ngoài để đem chôn.

Kể từ cái ngày hôm đó, Hắc Phong hội đã thuộc toàn quyền quản lý của Nam, hẳn còn gọi ông Mười Họa hôm nào, nhờ ông ta xăm lên đầu những thằng đàn em mới một chữ bình để biết đâu là lính của mình, và cũng coi như để đề phòng nếu thằng nào tạo phản là sẽ bị chết ngay. Nam sau khi đã làm chủ đảng Hắc Phong rồi, hẳn vẫn chưa thỏa mãn mà còn muốn thu tóm cả cái Hà Nội này. Và nếu được sẽ là từ Bắc vào đến Nam. Tất cả băng đảng trên cái đất Việt Nam này phải quy thuận hẳn.

Còn Ân thì sao? Nói về nó, sau cái ngày giết Lân Trâu, Ân dường như đã không còn giữ được niềm tin của nó vào Nam như lúc đầu rồi. Ân bắt đầu nghi ngờ về cuốn Họa Bì Kinh, liệu có đúng là nó mang lại cho người ta sức mạnh không thôi? Hay còn làm cho con người ta trở thành một con quỷ dữ khát máu nữa? Ân cứ nhớ lại cái hồi mà còn dưới trướng của Lân Trâu, Nam hiền từ lắm. Tuy là người băng đảng, nhưng chỉ làm những việc đáng làm, không bao giờ hãm hiếp kẻ yếu cả. Vậy mà giờ đây Nam quá lạnh lùng, quá bạo tàn, không còn là Nam của ngày xưa nữa. Nói đến đây, Ân mới nghĩ lại rằng cái đêm hôm khắc chữ lên tay, nó cũng chưa kể cho Nam nghe việc mình bị âm binh đuổi chém. Có lẽ, cũng tại vì giờ đây Ân với Nam không còn được như trước nữa rồi, đã không còn là anh em cùng quê nữa, mà đơn thuần chỉ là binh với tướng mà thôi. Rồi thằng Ân nó lại nhớ đến cái hôm đi ngang qua mộ mẹ nó, nó bắt đầu tuôn rơi nước mắt.

Buổi chiều hôm đó, nó và mấy thằng khác đi ngang qua cái nghĩa trang mà mẹ nó được chôn. Do Ân là cấp trên, nên lúc nó ra lệnh ngừng xe là thằng lái xe ngừng lại ngay. Ân nhảy xuống xe lao về phía mộ mẹ nó, chợt có ngay thằng khác kéo tay nó lại. Thằng Ân quay ra nhìn thằng đàn em mặt ngơ ngác, lúc này thằng đàn em mới nói:

- Anh hai làm cái gì vậy? bộ quên lời thề rồi sao?

Thằng Ân quát:

- Mày buông tao ra, mộ mẹ tao ở kia, tao đéo được đi thăm à?

Rồi Ân cố dằng tay thằng đàn em ra, nhưng thằng này cố nắm chặt hơn giọng cầu khẩn:

- Anh hai hiểu cho, anh mà có làm sao thì tui em biết nói sao với anh cả.

Ân không nghe cứ dằng co một lúc, rồi bất ngờ Ân đâm mạnh vào mặt thằng đàn em đó nó hét lên:

- Cái địt con mẹ thằng này! buông tao ra mau! Tao phải đi thăm mẹ tao.

Thằng đàn em vẫn nhất quyết không buông, thấy ầm ỉ quá, mấy thằng khác cũng vội nhảy xuống xe ôm lấy Ân mà lôi lại lên. Mặc cho Ân đánh đập, dẩy dụa, gào thét. Lúc lôi được Ân lên xe rồi, chúng nó khóa cửa, phóng đi luôn, mặc cho Ân ngồi trên xe đập cửa khóc lóc nhìn về phía mộ mẹ nó. Đã hơn một tháng rồi, Ân chưa có lần nào ra mộ thăm mẹ nó cả, nó nhớ mẹ nó lắm. Hồi trước, ngày nào nó cũng ra thăm, nhưng giờ đây thì không như thế được nữa. Có mấy lần nó tính lên ra mộ một mình, nhưng khi vừa chuẩn bị bước vào nghĩa trang, nó cảm thấy sợ hãi vô cùng, nhìn xa xa còn thấy ba cái bóng đen, làm nó liên tưởng đến ba tên âm binh hôm nào. Rồi thằng Ân cũng chỉ đứng từ đường cái, nhìn về phía mộ mẹ nó, quỳ xuống mà ôm mắt khóc, gọi tên mẹ nó trong nước mắt.

Đang nằm nghĩ ngợi, chợt một thằng đàn em vào kêu :

- Anh hai ơi, anh cả bảo chuẩn bị đi đến nhà thằng Ngọc Long.

Ân vội lau nước mắt nói:

- Được, anh ra ngay đây.

Ngọc Long là một tên trùm buôn ma túy ở Hà Nội, băng đảng của hắn đã nhiều lần chèn ép, ăn hiếp băng đảng Hắc Phong. Hôm nay, Nam quyết định sẽ đến tận nhà thằng này để trừ khử nó và thu tóm toàn bộ băng đảng này luôn. Ân ra xe ngồi, thằng đàn em nổ máy chạy qua chỗ ẩn náu chính của Nam. Trên đường đi, thằng Ân bắt đầu dối lòng mình, nó nghĩ rằng có lẽ Nam ác độc với Lân Trâu như vậy vì Nam ghét nó từ lâu, oán hận chồng chất mà thôi, chứ với Ngọc Long chắc sẽ nương tay hơn. Và với cái ý nghĩ đó, Ân đã tự dối lòng mình, để lại đặt niềm tin vào Nam một lần nữa, một người anh cùng quê từ bé.

7. Chương 7: Xích Mịch

Đập mạnh cái chồng tài liệu xuống bàn cái “rầm”, Minh quát lớn lên:

- Các đồng chí ăn hại vừa vừa thôi chứ! Tại sao một loạt các vụ chém giết lẫn nhau giữa các băng đảng xảy ra ngay trong địa bàn này mà không một ai có mặt kịp thời là sao hả? Tại làm sao mà cứ đến chậm hơn một bước là thế nào?

Mới có bấy giờ sáng, đã phải họp giao ban tại đồn công an quận Đống Đa. Mới sáng sớm còn chưa ai tỉnh ngủ, vậy mà mới vô họp đã bị Minh, cảnh sát trưởng quận Đống Đa la hét thế này, ai cũng chỉ biết im lặng cúi đầu. Phương, phó cảnh sát trưởng lên tiếng:

- Báo cáo anh, thực sự là chúng tôi gặp nhiều khó khăn. Khi nhận được điện báo, chúng tôi vội đi tới hiện trường, nhưng hôm thì kẹt đường, hôm thì đâm xe, hôm lại thùng lốp. Có rất nhiều chuyện xảy ra khiến việc can thiệp bị chậm trễ.

Minh ngồi xuống cái ghế đầu bàn, đập mạnh bàn rồi nhìn Phương mà nói:

- Đồng chí nói cái gì cơ? Làm sao mà mấy vụ án liên tiếp, mà lúc nào cũng đến chể là sao? Cái gì mà kẹt xe, cái gì mà thùng lốp? chả lẽ không biết đường mà gọi tổ trực khác đến hiện trường à?

Phương lúc này mày giọng hơi ấp úng mà nói:

- Thưa anh, chúng tôi có gọi cho đội tuần tra khác ... nhưng ... xem ra họ cũng gặp phải những việc cản trở công việc như chúng tôi, đâm ra là ...

Minh lắc đầu bức xúc, anh ta hét còn lớn hơn:

- Vô lý Thật là vô lý đùng đùng! Chả lẽ các anh lại đổ cho ý trời à? Hả?

Nghe mình hét lên, mà mấy người còn lại ngồi họp giao ban rùng mình. Họ ai cũng nhìn nhau rồi cúi mặt xuống bàn như không biết nói làm sao. Minh được thể nói tiếp:

- Các anh có biết, mấy ngày hôm nay, cán bộ chỉ huy họ chất vấn tôi ghê lắm không? Ngày nào cũng điện thoại, rồi họp. Họ nói tôi có cái quận này thôi mà cũng không có quản lý được, các anh có biết tôi nhục nhả đến cái mức độ nào không? Đã thế, lại con người dân nữa chứ, tôi hôm nào dắt xe ra khỏi nhà, cũng bị người ta kêu lại mà phàn nàn kia kìa. Các đồng chí cứ liệu cái thần hồn đấy, làm ăn cho nó cẩn thận, chứ không phải lên làm đến cái chức vụ này rồi thì ngồi không đó mà quạu mắt đầu.

Rồi Minh quay qua Phương mà nói:

- Báo cáo tình hình điều tra hiện trường đi.

Phương nghe thấy thế, vội ngồi tường trình lại vụ việc.

... hai ngày trước đó vào độ chín giờ tối ...

Nam và bảy thằng đàn em đã đến trước nhà Ngọc Long, có thể nói đây là một cuộc gặp gỡ không được báo trước. Nam cùng bọn đàn em tiến vào phía cánh cửa sắt to lớn. Có hai thằng đàn em của Ngọc Long tiến lên phía trước chặn đường lại và hỏi:

- Chúng mày là ai? Đến đây có việc gì?

Thằng Ân định tiến lên, thì Nam ra hiệu cho nó lùi xuống. Rồi Nam tiến lên phía hai thằng đó, nhanh như chớp, hai tay hấn bóp họng hai thằng, rồi giựt phăng cuống họng ra. Hai thằng kia chưa kịp kêu lên, chỉ ngã đến bịch xuống đất, Nam đưa tay lên liếm máu, chợt hấn nhả mặt nhỏ ra và nói:

- Đò chó má, máu chúng mày hôi tanh thật.

Một thằng đàn em đưa cho Nam cái khăn, Nam lau sơ qua rồi tiến thẳng vào trong. Vào đến trong vườn là gần mười thằng khác có súng. Chúng nó thấy Nam tiến vào với hai đôi tay đầy máu liền rút súng chĩa hết về phía Nam. Một thằng định la lên thì chợt nó cầm bật tựa như có thứ gì đó hóc ở cổ. Rồi những thằng khác cũng vậy, chợt như có ai bẻ tay, mấy thằng đó từ từ đưa súng lên đầu mình rồi nổ súng hàng loạt. Nhiều tiếng súng nổ cùng một lúc làm cho trời đất vang vọng. Đứa con gái nhỏ của Ngọc Long lúc này mới thò mặt ra cửa sổ, con bé ngơ ngác khi thấy tự nhiên trong sân vườn nhà mình có đến mấy chục người lặn. Những người này mặc áo lính thời vua chúa, trên tay thì nào kiếm nào giáo. Rồi cổ bé quay ra nói mẹ:

- Mẹ ơi, có đông người đến nhà mình lắm.

Mẹ cô bé vội chạy ra coi, thấy sân trước ngả nghiêng xác chết thì vô cùng sợ hãi, vội ôm lấy cô bé chạy xuống tầng dưới tìm chồng mình, Ngọc Long. Lúc này đây ở tầng một, Ngọc Long và thằng đàn em thân tín đã nghe tiếng súng, biết là có chuyện chẳng lành, mới nhắc máy gọi hội, nhưng lạ thay điện thoại hoàn toàn mất sóng. Cánh cửa mở tung ra, Nam cùng đàn em tiến vào, Ngọc Long nhìn Nam sững sờ không nói nên lời. Nam ngồi xuống đối diện Ngọc Long, hai chân gác lên bàn, còn bảy thằng đàn em thì đứng phía sau. Ngọc Long thấy mình yếu thế vội hạ giọng:

- Chả hay chú em là ai? Tìm đến nhà anh có việc gì?

Nam rút điều thuốc ra châm, làm một hơi rồi trả lời:

- Chủ của Hắc Phong hội.

Ngọc Long hết sức ngỡ ngàng, lúc đầu cứ nghĩ rằng Nam lừa mình, vì Lân Trâu là bạn hàng thân tín, nó rất nể Ngọc Long, vậy mà thằng nhãi con láo xược này lại dám hô là chủ Hắc Phong hội. Rồi Ngọc Long ra hiệu cho thằng đàn em đi lấy rượu ra mời Nam. Vừa lúc này đây, vợ con Ngọc Long đã đứng ở cầu thang, nhưng chưa dám xuống hẳn. Ngọc Long hỏi:

- Thế cái thằng Lân Trâu nó đâu rồi hả chú?

Nam nhìn Ngọc Long bằng nửa con mắt và nói:

- Mày hỏi nó làm gì? Thằng đó bị tao giết rồi.

Vừa nghe xong câu đó mà Ngọc Long chết điếng người, hấn cứ băn khoăn một điều rằng chả lẽ Nam lại giết chết Lân Trâu rồi hay sao. Ngọc Long nhớ Lân Trâu vốn khỏe lắm, với cả không lý nào mà Lân Trâu lại chết một cách dễ dàng như thế được khi mà dưới trướng nó có bao nhiêu là đàn em thân tín. Ngọc Long giả vờ nhìn Nam cười rồi mời Nam uống rượu. Hấn cầm ly rượu lên làm một ngụm, Nam thì lấy chân đạp vỡ cái cốc. Thằng đàn em của Ngọc Long nhìn thấy thế thì đánh mặt lại, còn Ngọc Long hấn biết mình đang yếu thế, nên cũng cố kiềm cơn giận giữ. Ngọc Long cất tiếng hỏi:

- Thế chú mày đến đây có việc gì?

Nam đáp:

- Thế chỗ mày.

Ngọc Long nghe xong thì rùng mình vì tức giận, hấn nghĩ Nam quả là thằng ranh con láo lếu, dám cả gan đến đây đòi chiếm chỗ hấn. Nhưng rồi Ngọc Long nói giọng nhỏ nhẹ:

- Trước đây Lân Trâu làm cho tao chỉ được có mười phần trăm thôi, hay là tao cho chú mày thêm năm phần trăm nữa. Tất cả là mười lăm phần trăm, chú mày chịu chưa?

Nam lúc này mới bỏ hai chân xuống, rướn người về phía trước, nhìn thẳng vào mặt Ngọc Long mà nói:

- Chả lẽ mày không hiểu từ “thế chỗ” à?

Ngọc Long lúc này sôi máu lên, hấn lấy khẩu súng được giấu dưới đáy bàn lên chìa thẳng vào đầu Nam mà nói:

- Lũ chúng mày đứng im, đứa nào nhúc nhích tao bắn bể sọ thằng này.

Rồi hấn quay qua nói với thằng đàn em:

- Mày lên ngay trên gác, đưa cô và cháu đi trốn ngay.

Vừa lúc thằng đàn em đi lên cầu thang, thì đã thấy vợ và con Ngọc Long đứng đó từ lúc nào. Hấn vội đưa vợ và con của Ngọc Long chạy thẳng ra khỏi cửa. Lúc vừa bước ra ngoài, một thằng đàn em của Nam rút khẩu súng lục lúc nãy nó nhặt ngoài kia nã hai viên vớ sọ thằng đàn em của Ngọc Long, máu me văng đầy người hai mẹ con, khiến cho đứa con gái nhỏ của Ngọc Long gào khóc âm ỹ. Nhìn thấy cảnh đó, Ngọc Long vội ghì súng vô đầu Nam và quát:

- Chúng mày làm cái đéo gì thế? Muốn đại ca của chúng mày chết hả? Mau thả vợ con tao ra?

Bọn đàn em của Nam vẫn chìa súng về phía hai vợ con của Ngọc Long, riêng có Nam nó nhìn Ngọc Long cười và nói:

- Dù mày có bắn tao hay không, thì vợ con mày kiểu gì cũng chết thôi à.

Ngọc Long nghe vậy thì nghiêng răng quát:

- Đừng tưởng tao đéo dám bắn mày nhé!

Nam đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi quay qua hỏi Ngọc Long giọng đầy thách thức:

- Thế mày còn đợi gì nữa mà chưa bắn đi?

Ngọc Long nghe câu này thì diên tiết lắm, hấn nghĩ rằng dù gì thì cũng chết. đã thế hấn sẽ kéo cả thằng Nam theo hấn về thế giới bên kia. Ngọc Long nghiêng răng bóp cò, tiếng súng nổ vang khắp cả nhà. Chợt Ngọc Long như người mất hồn, hấn đứng sững ra nhìn về phía Nam, viên đạn đồng chỉ găm trên trán hấn, chứ không xuyên qua được hộp sọ. Nam đứng lên, lấy tay gạt viên đạn rơi xuống đất, rồi dậm cho Ngọc Long một quả thật mạnh. Ngọc Long bị cú dậm trời dặng ngã bổ nhào rơi cả súng. Chợt lúc này con của con Ngọc Long chạy tới bên hấn và nói:

- Ba? Ba có sao không ba? Huhuhu ...

Rồi con bé quay qua nhìn Nam khóc lóc van nài:

- Chú ơi ... huhuhu ... chú đừng đánh ba con mà... chú ơi ... huhuhu

Nam nhìn con bé không chớp mắt, hấn cúi xuống xoa đầu con bé. Tay kia hấn nhặt khẩu súng lên rồi bắt ngừng, cho Ngọc Long một viên kẹo đồng vào ngay giữa sọ. Lúc này đây, con bé khóc dữ hơn nữa. Nó lay người ba nó mà khóc lóc:

- Ba ơi Huhuhu Tỉnh dậy đi ba ơi

Vợ Ngọc Long lúc này đây mới tính chạy tới thì bị một thằng đàn em khác giữ lại, chìa súng vào hông ra lệnh đứng im. Rồi vợ Ngọc Long bắt đầu khóc chồng mình, đứa con gái cũng khóc. Tiếng khóc nào nề vang vọng cả căn nhà, bọn đàn em đứng đó nghe tiếng khóc mà cũng có chút do dự. Nhất là thằng Ân, bây giờ thì nó như người mất hồn, nó đã sai lầm hoàn toàn. Người mà nó tôn thờ làm đại ca đã không còn là Nam của ngày xưa lâu lắm rồi. Chợt Nam tiến lại phía đứa con gái bé bỏng của Ngọc Long, hấn bế con bé lên, ôm vào lòng dỗ dành. Nam một tay vén tóc của con bé sang một bên, rồi bắt ngừng, hấn cắn vào vai con bé con, chỉ nghe thấy tiếng thét gào lên đau đớn xe tan bấu không khí trong căn nhà. Nam dật mạnh ra được một mảng thịt từ cổ con bé, rồi hấn ném con bé xuống đất. Con bé bị ném xuống đất mạnh, nó nằm đó

đau đớn còn khóc dữ hơn. Vợ Ngọc Long thấy vậy thì dãy dụa không ngớt, ghào thét thảm thiết. Bọn đàn em của Nam, đứng đó thì rùng mình mà thực sự kinh hãi, chúng nó nhìn thấy cái cảnh tượng thằng Nam cắn miếng thịt con bé ngay khỏi vai thì sợ xanh mặt. Đứa nào đứa nấy người cũng run lên bần bật. Thằng Ân, nó chứng kiến cái cảnh tượng đó thì vô cùng hãi hùng, mồ hôi nó đổ ra đầm đìa. Rồi nó móc khẩu súng trong cặp quần ra, tay run run. Trong đầu thằng Ân đã bắt đầu xuất hiện một cái ý nghĩ mà nó chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Thằng Ân tay run run, nó từ từ đưa khẩu súng lên, đưa được nửa đường thì ngay cái lúc này đây, nó có cái cảm giác lạnh xương sống vô cùng, rồi thì da gà bắt đầu nổi lên. Thằng Ân liếc mắt sang phía bên phải, nó rùng mình khi thấy một tên âm binh mắt đỏ rực đang đứng đó nhìn nó chằm chằm. Tên âm binh đứng ngay cạnh nó, tay cầm kiếm sáng chói lóa, như đang đợi thằng Ân làm gì đó. Ngay lúc này đây, thằng Ân đã hiểu rằng, âm binh đã đọc được ý nghĩa của nó. Nó liếc nhanh xung quanh, hình như không một ai để ý tới tên âm binh này cả, cũng có thể là chỉ có mình Ân nhìn thấy. Sáu thằng đàn em kia thì lúc này đang sợ hãi chăm chú nhìn Nam. Nam lúc này rút dao, tiến về phía con bé, nhìn nó không chớp mắt. Cái bộ mặt của Nam lúc này không khác gì một con quỷ độc ác và khát máu, có lẽ một miếng thịt với Nam là chưa đủ. Thằng Ân như hiểu Nam định làm gì, trong đầu nó chợt thoáng nghĩ rằng, bây giờ cũng chả giết được Nam, vì hắn có Hắc Đế hộ thân, thêm vào đó bản thân Ân sẽ bị ma quỷ đòi mạng. Nhanh như chớp, Ân đưa súng chĩa về phía con gái của Ngọc Long, đang nằm trên mặt đất gào khóc trong đau đớn. Ân nhìn con bé, một dòng lệ tuôn rơi, rồi nó nghiêng răng bóp cò. Chỉ nghe tiếng súng nổ vang vọng, viên đạn xuyên thủng đầu con bé, máu bắn văng vào mặt Nam. Nam nhìn con bé đã chết mặt ngơ ngàng, kinh nghiệm ăn thịt người cho hắn biết, người còn sống thì thịt tươi và thơm, còn người đã chết thì thịt tanh lắm. Nam nhìn Ân trợn mắt căm hờn, rồi chợt vợ của Ngọc Long gào lên:

- Ôi ... con ơi!

Rồi bà ta dang được tay một thằng đàn em ra chạy lại đứa con gái bé bỏng ôm nó vào lòng mà khóc. Bà ta khóc rồi chửi bới Nam:

- Mày là đồ con quỷ! Trời Phật sẽ không tha ày đâu! Mày sẽ bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục! Mày sẽ bị lửa thiêu! Bị hành hạ mãi mãi! Mày nghe chưa!

Rồi vợ hắn cứ ôm con gái, hết khóc rồi chửi Nam. Nam nhìn vợ Ngọc Long, lúc này mới nhận ra là vợ hắn cũng trắng trẻo và có vóc dáng lắm chứ. Rồi Nam liếm môi thêm thường, cầm con dao bắt đầu tiến lại gần vợ Ngọc Long. Thằng Ân đứng đó, sau tiếng súng nổ lúc này thì tên âm binh kia đã biến mất, Ân nhìn vào ánh mắt của Nam, nó biết Nam sắp làm trò gì tiếp theo, liền đưa súng lên và nã một viên nữa vào đầu vợ Ngọc Long, lần thứ hai, máu lại văng thẳng vào mặt Nam. Bọn đàn em thì sau hai phát súng đó, chúng nó chỉ còn biết quay lại nhìn Ân sững sờ, có lẽ, chúng nó cũng có chút đồng cảm với Ân, hiểu rằng điều mà Ân làm là cần thiết, chỉ còn cách giết chết hai người đó thì họ mới thoát khỏi đau đớn. Nam lúc này đứng dậy, hắn ném con dao xuống đất, lao về phía Ân. Một tay đập văng khẩu súng khỏi tay Ân, rồi một tay bóp cổ Ân, ép sát vào tường từ từ kéo lên. Ân thỉnh linh bị bóp cổ, không kịp né, chỉ nghe kêu ằng ặc, hai tay cố gỡ tay Nam ra. Nam nhìn Ân nghiêng răng mà nói:

- Mày định tạo phản hả Ân?

Ân mặt đỏ ửng vì thiếu ô xi, cổ nói:

- Anh cả ... em ... thấy ở đây đã lâu.... Sợ công an tới ... mình trở... tay không kịp ... nên em ...

Nam nghiêng răng bóp mạnh cổ Ân hơn. May mà mấy đứa đàn em ở ngoài vội vào van xin, lay lục Nam, can ngăn rằng lời lẽ của Ân là đúng. Nam nghĩ lại, nếu giết Ân bây giờ thì hắn cũng sẽ phải chết vì phá bỏ lời thề. Rồi Nam buông tay cho Ân ngã sòng xoài. Nam tiến ra cửa, hắn quay đầu lại nói:

- Chúng mày trả nợ hết đi, xong rồi thì ra ngoài kia nhặt hết vũ khí đem về.

... Quay lại phòng họp ...

Phương báo cáo tiếp:

- Có tất cả mười sáu người chết, một phụ nữ, một em nhỏ, còn lại là đàn ông. Điều đáng nói ở đây là hầu hết nạn nhân chết vì bị bắn vào đầu, hai người bị móc họng mà theo pháp y thì bị móc bằng tay. Ngoài ra

xác đứa nhỏ bị cắn ở cổ và mất một miếng thịt, và bà vợ thì có dấu hiệu bị khoét thịt ở đùi.

Minh ngồi nhẩn mặt suy nghĩ, rồi cậu ta hỏi:

- Thế hung khí thì sao? Có thu được gì không?

Phương đáp:

- Báo cáo anh, hung khí không thu được cái gì ạ.

Minh hỏi tiếp:

- Ai đã gọi điện báo lên.

Phương lúc này mới quay ra nói:

- Cái này nghe nó phi lí lắm, nhưng sự thực là gần không một ai nghe thấy tiếng súng cả. Mà theo điều tra thì nhiều khẩu súng nổ cùng một lúc sẽ tạo nên tiếng động rất to. Gần sáng thì có một người dân tình cờ đi ngang qua thì thấy trong vườn và trước cổng là liệt người nằm mới gọi điện báo cho chính quyền địa phương.

Minh càng nhẩn nhó tỏ vẻ khó hiểu, cậu ta lẩm bẩm:

- Không một ai nghe thấy tiếng súng? Tại sao lại như thế nhỉ?

Chợt Minh quay lên hỏi Phương:

- Thế nhờ là súng có giảm thanh thì sao?

Phương lật hồ sơ ra rồi nói:

- Báo cáo anh, đầu đạn thu được trong thi thể nạn nhân cho thấy, súng dùng hầu hết là súng côn, và loại súng lúc không có giảm thanh.

Minh nghe vậy thì chán nản vô cùng, mọi thứ lại đi vào bế tắc. Sau một hồi không thấy ai còn có ý kiến gì, Minh mới ra lệnh:

- Thôi, buổi họp hôm nay đến đây là kết thúc, ai về làm việc người đấy.

Mọi người chỉ đợi đến câu đó, liền đứng dậy và rời phòng sau một tiếng bị tra tấn. Đợi ọi người về hết, Phương mới nói với Nam:

- Anh nghĩ vụ này liệu có liên quan đến vụ thảm sát năm năm về trước không?

Minh nhìn Phương với ánh mắt nghi ngờ:

- Ý đồng chí là sao?

Phương nhìn ra cửa khi thấy không còn ai thì mới kéo ghế lại gần Minh mà nói:

- Anh còn nhớ vụ án Trần Lê Minh không? (Nhân vật hư cấu)

Minh trả lời:

- Vụ đó được cấp trên ra lệnh giữ bí mật, để lộ ra là bạo loạn chứ gì?

Phương lúc này mới nói:

- Anh còn nhớ thằng đó hồi trước làm bộ đội đóng quân tại biên giới. Không hiểu lý do vì sao mà nổi điên cướp súng, núp dưới cầu bắn chết bao nhiêu chiến sĩ không?

Minh gật đầu và bắt đầu liên tưởng đến vụ án đó. Phương nói tiếp:

- Em nghe mấy ông cấp trên nói thằng đó bị trúng nhiều phát đạn lắm mà nó không có chết. Cuối cùng, ngành mình phải phối hợp với quân đội mang cả súng chống tăng ra mà hạ nó, bắn cho nó tan tành xác pháo ra. Xong mấy ông trên còn ra lệnh nhặt hết bộ phận của thằng này cho vào áo quan dựng lên bắn đày anh ạ.

Minh cắt lời:

- Ý của đồng chí là ...

Phương lúc này mới nói tiếp:

- Em cảm thấy mấy vụ án chém giết dã man này chắc cùng một hung thủ... Hơn thế nữa lại bao điều kì quái cản trở mình điều tra, tiết cận hiện trường... chỉ có thể nói là có tà thuật.

Minh nghe đến hai chữ “tà thuật” thì mỉm cười rồi nói:

- Đồng chí có biết rằng nếu cấp trên phát hiện ra người trong ngành tuyên truyền mê tín dị đoan là bị cách chức, thậm chí là bỏ tù không?

Phương nhìn Minh giọng nghiêm nghị:

- Anh mới lên nên chưa biết rõ về vụ Trần Lê Minh thôi. Chính em là người tham gia chiến dịch đó. Mấy chục chiến sĩ đặc nhiệm bắn về phía hắn như nã đạn, chẳng lẽ lại không trúng phát nào? Thêm cả mấy ông súng ngắn nữa?

Minh nghe vậy cũng có phần ngờ vực, đúng là cậu ta mới lên chức được có gần hai năm. Do thành tích xuất sắc, và tài bắn súng thiện xạ, mà cậu được bổ nhiệm. Phương đóng cặp, đứng lên và nói:

- Em cũng xin phép, mong anh suy nghĩ kĩ lại, đó chỉ là những gì em nghĩ, thôi xin phép anh.

Rồi Phương bước ra khỏi phòng, để lại Minh ngồi một mình với cái ý nghĩ cứ quanh quẩn trong đầu “tà thuật”.

8. Chương 8: Sự Thật Phơi Bầy

Sau cái hôm ở nhà Ngọc Long về, ngày nào Ân ngủ, nó cũng gặp ác mộng. Trong mơ nó thấy mình bị âm binh truy đuổi, cuối cùng nó cũng bị bắt rồi chặt đầu. Bây giờ thằng Ân tiều tụy lắm tại vì nó thiếu ngủ, cũng có thể tại vì nó suy nghĩ quá nhiều. Điều mà thằng Ân không hiểu là ngay khi mình có cái cái ý nghĩ giết Nam, tại sao âm binh không ra tay ngay. Cuối cùng, thằng Ân nó suy luận ra rằng, do nó và Nam cùng có sức mạnh, nên cả hai không thể giết nhau được. Bọn âm binh chỉ đòi mạng khi mà một trong hai người ra tay giết lẫn nhau mà thôi.

Thứ hai là, bây giờ nó còn đang có sức mạnh, nên không ma quỷ, âm binh nào dám động vào người nó cả. Và điều cuối cùng, khiến nó còn trăn trở mãi là làm sao để đưa Nam trở về như trước, trở lại cái thời kì mà Nam chưa phải là Hắc Đế, chưa xa vào yêu đạo, chưa trở thành quỷ như bây giờ. Những lúc ngồi cô đơn như thế này, Ân lại nhớ đến người mẹ của nó, ước gì nó có thể kể ẹ nó nghe tất cả.

Mẹ thằng Ân hồi trước cũng quý Nam lắm, mỗi lần Nam qua rủ nó đi chơi là mẹ nó đồng ý liền. Rồi thì có những hôm Ân bị trẻ con trong làng bắt nạt, thằng Nam cũng lao ra đánh trả để bảo vệ nó. Cả những lần trèo cây, bắt cá, có cái gì ngon cũng chia cho nó.

Từ ngày gia nhập Hắc Phong hội, Nam cũng rất thương yêu nó, có vụ nào nguy hiểm, hắn cũng bắt Ân ở nhà đợi tin. Những lúc như thế, nó với thằng Nam thường cãi nhau miết, vì Ân một mực đòi đi theo bảo vệ Nam.

Bao nhiêu kỉ niệm tràn về, thằng Ân ôm mặt khóc dữ hơn, nó tự hỏi với lòng mình “Anh Nam ơi, anh có còn là anh giai của em nữa hay không? có nghe thấy em nói gì không? anh hãy dừng lại đi?”. Rồi Ân nó lau nước mắt, nó đã đi đến một cái quyết định cuối cùng, nó thề sẽ cứu vớt linh hồn Nam khỏi con đường tội lỗi, cho dù điều đó có phải đánh đổi cả mạng sống của nó.

Nói về phần Nam, giờ đây hắn đã nắm quyền toàn bộ thành phố Hà Nội. Tất cả những bang hội khác thuộc phạm vi nội thành hầu như đều biết danh hắn mà nể phục. Nam bây giờ không còn phải đi thanh toán băng đảng khác để trả nợ nữa, bù lại, hắn cho đàn em đi đòi nợ thuê, con nợ nào mà không giả đủ thì xẻo

một miếng thịt và một ít máu về cho Nam và bảy thằng đàn em của hắn trả nợ. Những thằng mà cảnh sát bắt được đều chỉ là những thằng bết dí, không có sức mạnh.

Nam lên cầm quyền đã được hơn ba năm, và hắn đang tính cách làm sao để mở rộng địa bàn là toàn bộ cái khu vực miền Bắc này. Về phần các cơ quan chức năng, họ dường như bất lực vì không thể nào bắt được Nam. Hôm đó, tổ trinh sát của Minh có theo dõi một thằng có xăm chữ trên mặt. Đúng đêm đó, nó và một thằng khác đang đi đòi nợ thuê tại một căn nhà. Do chủ nhà thiếu nợ mấy tỷ chưa chuẩn bị kịp, hai thằng này nhảy vô đánh đập, rồi cuối cùng chúng nó lấy dao định xẻo thịt. Thì đội trinh sát của Minh và Phương ập vào, hai thằng thấy vậy vội trèo tường ù té chạy. Sau một cuộc truy đuổi ráo riết, phối hợp với dân phòng, đã tóm được một thằng. Còn thằng kia khôn ngoan hơn đã tạm núp vào đâu đó. Đợi đến trời sáng thì về báo cho Nam. Nam đang ngồi trong một quán cà phê do mình quản lý, thằng này chạy về thở hồng hộc, vừa thấy nó vào đến nơi, Nam lớn giọng hỏi:

- Đồ giả nợ đâu...

Thằng này nhìn mặt Nam, run run mà đáp:

- Thưa đại ca ... bọn em đang định ... thì bị công an nhảy vào... em may mắn chạy thoát Còn thằng kia bị bắt rồi ạ ...

Chợt Nam đổi sắc mặt, rồi Nam ra lệnh cho thằng đó lại gần. Khi nó lại gần rồi, Nam thì thầm vô tai nó:

- Có lẽ chú mày nên đi theo hầu thằng kia đi.

Thằng này còn chưa hiểu gì, thì Nam đã há mồm, cắn đứt phăng cái tai của nó. Thằng này mới ngã ngửa ra đằng sau, ôm cái tai mình mà gào thét lên vì đau đớn. Nó nhìn Nam không chớp mắt, mồm Nam đang ngậm nguyên cái tai trái của thằng này. Rồi Nam nhai cái tai của thằng này rau rầu, xong nuốt trửng. Thằng kia thì vừa ôm tai, vừa lùi ra ngoài cửa. Nhưng cũng không may cho nó, một trong bảy thằng đàn em của Nam đã cầm sẵn một cây mã tấu bổ đôi đầu nó. Kể từ sau cái vụ ở nhà Ngọc Long, giờ đây bảy thằng đàn em của Nam đã có cái lệ là giết chết nạn nhân hắn rồi mới giả nợ, khác hẳn Nam ở chỗ là hắn làm ngay khi mà nạn nhân còn sống. Có thể nói Nam tìm thấy một cái cảm giác khoan khoái khi hắn chứng kiến cảnh nạn nhân gào thét trong đau đớn. Hơn thế nữa, hắn cũng chẳng quan tâm lắm chuyện đàn em của mình ăn thịt nạn nhân lúc sống hay chết, cứ miễn sao chúng nó giả đủ nợ là được rồi.

... Quay Về Phòng Điều Tra Hình Sự ...

Sau khi bắt được một thằng đàn em có xăm chữ trên đầu, Minh về nghỉ để cho Phương ở lại lấy lời khai. Sau một đêm dọa nạt, và dụ dỗ, nhưng thằng ranh này quá cứng miệng, nó không chịu nói một câu gì. Sáng sớm hôm sau, Minh đã có mặt tại phòng điều tra hình sự, Phương thấy Minh bước vô, vội đứng lên chào, Minh hỏi:

- Có kết quả gì không?

Phương thở dài rồi đáp:

- Báo cáo anh, thằng ranh này cứng cổ quá, dọa nạt cách nào nó cũng tuyệt đối câm họng.

Minh nghe thấy thì chỉ cười, rồi nói:

- Chỉ có dọa thôi sao?

Rồi Minh và Phương đi bộ vào phòng tang vật, Minh lục trong tủ lấy ra một cây gậy sắt dài bằng khủy tay đặc ruột. Rồi đứng trước cái kính một chiều nhìn thằng đó mà nói:

- Thằng này coi bộ là dân giang hồ một trăm phần trăm, mất hết tính người rồi, nếu muốn nó nói phải đổ máu cơ.

Rồi Minh quay qua phái Phương nói:

- Đồng chí bảo cái cậu công an trực trong buồng tạm đi ra ngoài để tôi vào lấy lời khai được không?

Phương vào bảo hai cậu đang ngồi trong đi ra. Đợi cho hai anh công an trẻ đi ra rồi. Minh giấu cái gậy phía sau lưng rồi tiến vào, Phương thấy vậy có hơi sợ liền kéo Minh lại hỏi:

- Anh định làm gì ạ?

Minh nhìn Phương cười và nói:

- Cái loại này chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ đâu.

Rồi Minh mở cửa, trước khi mở cửa quay lại nói thêm:

- Đồng chí bảo anh em cứ ở ngoài này, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không được vào nghe chưa.

Phương nhìn Minh với ánh mắt đầy nghi ngờ, nhưng rồi Minh cũng mở cửa bước vào, Phương đóng cánh cửa lại phía sau lưng Minh và khóa nó lại. Minh bước vô căn buồng thẩm vấn tối om, chỉ có ngọn đèn vàng treo chính giữa buồng. Bên dưới ánh đèn là một cái bàn gỗ cũ và ba cái ghế gỗ. Minh sắc mặt nghiêm nghị nhìn thẳng ranh mới bắt được tối quá. Thằng ranh này chưa biết Minh là cảnh sát trưởng quận Đống Đa, nên nó cũng nhìn Minh khinh thường như những người khác. Minh nhìn nó cười và nói:

- Chú em để tay lên bàn, anh tháo còng ra, ta nói chuyện cho dễ.

Thằng ranh này thấy Minh có vẻ biết điều, nó đặt cả hai tay lên bàn. Minh từ từ tiến lại, rồi bất ngờ, cậu cầm thanh sắt đặc ruột nện một phát chí tử lên cả hai tay thằng ranh này. Thằng bé bị đánh bất ngờ, vội rụt tay lại gào thét và chửi bới. Ở bên ngoài, Phương và các chiến sĩ công an khác thấy cảnh tượng đó thì vội bật dậy, nhưng đã có lệnh ở ngoài nên không ai dám vô cả. Thấy thằng này chửi bới mình kinh quá, Minh cầm thanh sắt nện gãy một chân ghế khiến cho thằng ranh này ngã lăn lóc dưới đất. Minh ngồi xổm xuống hỏi nó:

- Bây giờ chịu nói chưa?

Thằng này do quá đau, vẫn để tay trong lòng mà hét:

- Cái địt con mẹ nhà mày! Cái lũ cảnh sát mặt lồn này! Mày đánh gãy tay bố mày rồi! Cái địt con mẹ nhà mày.

Minh nghe xong câu đó thì nghiêng rằng, cậu ta đứng lên đá cho thằng này mấy cái chí tử, rồi cầm gậy sắt nện vào hông, vai, rồi chân, vừa nện cậu vừa nói:

- Này thì Địt này! Này thì cảnh sát mặt lồn này! Nói mau! Mày làm việc cho thằng đeo nào!

Đập cho thằng ranh một lúc, cuối cùng có lẽ vì quá đau đớn. Nó khóc òa lên mà nói:

- Em xin anh! Đừng đánh em nữa! em xin nói ạ!

Minh ngưng tay nhìn nó, thằng này bắt đầu nói rằng nó làm việc cho thằng Nam, chủ Hắc Phong hội. Nó theo lời Nam đi đòi nợ, nếu con nợ không trả tiền, phải dần mặt bằng cách xẻo một miếng thịt và mang một ít máu về cho Nam trả nợ. Minh nghe đến đây thì nhăn mặt hỏi:

- trả nợ là làm sao?

Thằng này vẫn khóc vì đau, nó nói:

- Em không biết, chỉ biết Nam bắt phải mang hai thứ đó cho bằng được. Nếu không tụi em sẽ phải thế chỗ cho con nợ, tự xẻo thịt mình.

Minh lại lớn tiếng hỏi:

- Thế thằng Nam, giờ nó ở đâu.

Thằng ranh đáp:

- Không ai biết rõ Nam ở đâu cả, chỉ biết là cuối tuần hẳn hay lên Hồ Gươm Xanh, một trong những sân nhảy hẳn bảo kê để ăn nhậu và chơi bởi thôi ạ.

Minh nghe xong có vẻ hài lòng, nhưng rồi cậu ta vội hỏi:

- Đặc điểm nhận dạng của thằng Nam như thế nào?

Thằng ranh này vội nói:

- Hắn xăm toàn thân, và lúc nào cũng có bảy đứa đứng xung quanh ả.

Minh cảm thấy đã đủ, liền quay đầu ra gõ cửa để Phương mở, trước khi ra, Minh quay đầu nhìn nó nói:

- Chú mày nói sớm có phải là đỡ bị ăn đòn không nào?

Rồi Minh bước ra nói với Phương:

- Có hai việc, thứ nhất gọi xe cứu thương cho thằng này. Thứ hai, đồng chí mở cuộc họp gấp, phối hợp dân phòng, cảnh sát cơ động. Tối thứ bảy này mai phục quanh Hồ Gươm Xanh, có gì chúng ta sẽ bắt sống thằng cầm đầu.

Phương nhìn Minh hỏi nhỏ:

- Thế bản báo cáo về thằng kia thì viết thế nào hả anh?

Minh quay ra nói mặt tỉnh bơ:

- Cứ viết là thằng này chống đối người thi hành công vụ, nên buộc lòng phải ra tay. Ngoài ra, cậu đi theo nó vào bệnh viện lấy thêm lời khai về những hoạt động của thằng trùm băng đảng, sau đó thì phái người canh gác nó hai tư trên hai tư nữa nghe chưa.

Ngay chiều hôm đó, Minh xin được họp gấp với công an các phường khác và một số lãnh đạo cấp cao. Trong cuộc họp, Minh trình bày rõ về chiến dịch chiều ngày mai ọi người nghe. Một cán bộ lãnh đạo cấp cao hỏi:

- Đồng chí có giám chắc là đối tượng ở trong đó không?

Minh nói giọng chắc chắn:

- Báo cáo lãnh đạo, tôi giám khẳng định.

Rồi Minh mở trong cặp lấy ra tập lời khai của Phương vừa lấy chiều nay, đưa cho vị lãnh đạo cấp cao đó coi. Vị này vừa coi qua vừa nói:

- Đồng chí nhớ ột điều, Hồ Gươm Xanh là một địa điểm nóng, nó có nhiều liên kết với các vị lãnh đạo cấp cao hơn nữa.

Rồi vị này đóng tập tài liệu lại đẩy về phía Minh nói mấy lời cuối cùng:

- Tôi chỉ nhắc vậy cho đồng chí nhớ mà thôi. Tôi sẽ thông qua kế hoạch tác chiến vào tối mai. Nhưng đồng chí nhớ ột điều, nếu vụ việc này mà thất bại, sẽ là điểm nóng cho báo chí truyền thông. Lúc đó người chịu trách nhiệm hoàn toàn sẽ là đồng chí đó.

Minh nói giọng chắc chắn:

- Báo cáo anh, chắc chắn sẽ không có sai sót gì đâu ạ.

Cuộc họp kết thúc, Minh được giao nhiệm vụ chỉ huy toàn quyền chiến dịch này. Tối hôm đó, đang đêm, máy điện thoại di động của Minh đổ chuông, Minh uể oải nhắc máy:

- Phương à, có chuyện gì thế?

Đầu dây bên kia:

- Báo cáo anh ... không xong rồi ... anh đến ngay bệnh viện cho?

Minh bật dậy, tỉnh cả ngủ hỏi:

- Làm sao ?

Đầu dây bên kia:

- Thằng tội phạm bị anh đánh sáng hôm qua ... nó chết rồi ạ.

Minh hét lớn trong điện thoại:

- Cái gì cơ?

Minh vội mặc quần áo, tức tốc lao vào trong viện. Vô đến nơi, Minh thấy mới chỉ có một hai đồng chí cảnh sát phường. Minh tiến vô hiện trường, Phương đã có mặt ở đó. Thấy Minh bước vô, Phương liền nói:

- Báo cáo anh ...

Minh như không thèm nghe, chỉ tiến lại phía hiện trường. Nhìn vô cái xác, thấy mồm đầy máu, và đã bị móc hai con mắt. Minh bực mình đứng lên quát:

- Cái gì thể này? Tôi đã bảo anh cho người canh gác cái buồng này nghiêm ngặt cơ mà.

Phương vội đáp ứng:

- Thưa anh, đồng chí công an canh gác chỉ đi vệ sinh có mấy phút, vậy mà khi quay lại, nhòm vô đã thấy ...

Minh vuốt mặt thất vọng, rồi hỏi:

- Kết quả điều tra thế nào?

Phương vội nói:

- Báo cáo anh, kết quả điều tra ban đầu cho thấy, nạn nhân bị cắt lưỡi và móc mắt, chết do mất quá nhiều máu.

Minh nhìn quanh rồi hỏi:

- Thế có ai khả nghi ra vào không ? Đồng chí canh gác đó đâu rồi?

Phương vội đáp:

- Báo cáo anh, đồng chí canh gác đã được đưa về lấy lời khai Còn trước khi vụ việc xảy ra, không có ai khả nghi ra vào cả.

Minh thở dài về mặt thất vọng, rồi chợt Minh nói nhỏ với Phương:

- Cậu bảo bệnh viện đưa xác vào phòng lạnh, thông báo toàn bộ mọi người giữ kín chuyện này đến khi bắt được thằng Nam nghe chưa.

Phương nhìn Minh nói:

- Báo cáo anh, em hiểu, nhưng cho dù có bắt được Nam, thì những lời khai này cũng là vô nghĩa mà thôi khi mà kẻ làm chứng đã chết.

Minh nhìn Phương anh mắt long song sọc mà nói:

- Tôi bảo cậu giữ kín thì cứ làm thế đi, bây giờ việc trước hết là phải bắt được thằng Nam đã, rồi tính sao thì tính.

Nói rồi Minh bỏ đi, để lại công việc ở đó cho Phương lo nốt.

Tối hôm sau, vẫn như kế hoạch đặt ra, dân phòng, cảnh sát cơ động và một số lính đặc nhiệm khác đã mai phục và bao vây toàn bộ vũ trường Hồ Gươm Xanh. Minh và Phương cùng một số người khác giả danh làm dân trời đi lên tầng hai, nơi điên cuồng tiếng nhạc cùng với ánh đèn mờ ảo. Lên đến nơi, nhóm người của mình trợn một căn bàn, gọi mấy chai Heniken và bắt đầu khảo sát tình hình. Nhìn quanh một lượt, Phương ghé qua tai Minh nói nhỏ:

- Coi bộ vụ này đụng độ lớn đó anh, anh nhìn đi, rất nhiều thằng ở đây trên mặt có xăm chữ Hán cổ.

Rồi Minh đảo mắt nhìn một lượt, quả nhiên là trong anh đèn mập mờ này, có thể dễ dàng nhìn ra những thằng thanh niên choai choai trên mặt có khắc chữ Hán cổ. Rồi Minh để ý cuối góc buồng, có một thằng đang ngồi chễm chệ trên cái ghế đệm to lớn, xung quanh là đúng bảy thằng đang đứng. Thôi đúng rồi, chính là thằng Nam và bảy thằng đàn em chứ không ai khác. Tuy đã nhận ra được Nam và đồng bọn, việc khó khăn là làm sao để có cái cớ mà bắt Nam, nếu tự dưng vô cớ mà phát tín hiệu để quần mai phục nhảy bổ vào, thì vụ này coi như đổ bể, kiểu gì cũng gặp rắc rối với cấp trên. Nhưng có lẽ kế hoạch của Minh đã gặp may mắn vì chỉ một lúc sau đã có một vụ sung đột xảy ra tại sàn nhảy. Hình như một trong những thằng có hình xăm đang ve vãn một con nhỏ của một thằng ranh ăn chơi. Thằng ranh này hăng máu, đẩy thằng

xăm mặt ra chữ bới. Rồi hai bên bắt đầu nhảy vô đánh nhau, không may cho thằng nhãi này, mấy thằng xăm mặt khác cũng bắt đầu nhảy vô đánh hội đồng. Nguyên cái sản nhảy trở nên náo loạn, không trấn trù thêm một dây phút nào, Minh bảo Phương ra tín hiệu cho quân mai phục. Chưa đầy năm phút sau, một loạt cảnh sát, công an, rồi thì cơ động một một ba ập hết cả lên. Khách trên sàn nhảy bắt đầu chạy toản loạn. mấy thằng xăm mặt thì cương quyết đánh lại cảnh sát cơ động một một ba cả các chiến sĩ công an khác. Nhưng nói gì thì nói, chúng nó cũng chỉ là người trần mắt thịt, mà hơn nữa Minh đã căn dặn các chiến sĩ mặc áo giáp chống đạn, cầm dùi cui điện nên chỉ mấy phút sau. Bọn xăm mặt đã bị đập tơi tả và ép nằm bẹp dí dưới sàn. Trong cơn hỗn loạn, Minh và Phương cố chạy vội về phía Nam và đàn em, ra đến nơi thì cả bọn đã không cánh mà bay. Còn đang nhìn quanh, chợt Phương la lớn:

- Chúng nó nhảy khỏi cửa sổ kia anh.

Nhanh như chớp, Minh chạy từ cầu thang thoát hiểm để vòng ra đằng sau. Vừa chạy mình vừa nghĩ, làm sao mà người thường có thể nhảy từ tầng hai xuống được cơ chứ. Chạy ra đến nơi, thì thấy bọn thằng Nam chưa chạy được xa lắm, Minh giơ súng hét lên:

- Cảnh sát đây, đứng lại!

Thấy chúng nó vẫn chạy thục mạng, Minh nổ súng liên tọi. Rồi mình thấy có mấy viên đạn găm vào vai một thằng tóe máu, rồi thì vào cả người. Chỉ thấy thằng này vừa chạy vừa lấy tay móc một viên đạn ném xuống đất. Minh đứng đó kinh hãi, khi mà đã chứng mấy viên đạn, mà thằng đó vẫn chạy. Lúc này đây, Phương mới chạy xuống đến nơi. Minh nhìn Phương mặt ngơ ngác nói:

- Tôi chưa bao giờ bắn trượt cả.

Thế rồi Minh và Phương chạy lên phía trên mà lúc này bọn thằng Nam đã chạy qua. Nhìn quanh một lúc, Minh nhặt một đầu đạn dính đầy máu lên đưa cho Phương và nói:

- Thằng đó, nó móc viên đạn này từ trong người nó ra? Làm sao có thể như vậy được?

Phương cầm đầu đạn lên coi, chỉ còn biết thở dài rồi nói:

- Coi bộ lại thêm một trường hợp Trần Lê Minh nữa rồi.

Rồi hai người quay về Hồ Gươm Xanh, gần đến chỗ rẽ vào cửa trước, Phương giữ tay Minh lại và nói:

- Anh à, vụ này coi bộ không xong rồi. Lúc này còn ở trên kia, em nghe thấy cấp trên gọi điện xuống bảo đang diễn tiết lên về vụ náo động này đây.

Minh thở dài rồi cùng Phương đi vòng ra cửa trước. Vòng đến nơi, đã thấy một lô nhà báo với phóng viên bắt đầu chạy ủa lại. Có một anh nhà báo trẻ chạy lại cầm máy thu hình và hỏi Minh:

- Anh cho biết vụ náo động này là như thế nào ạ?

Đang diễn người vì thất bại, lại gặp lũ nhà báo. Minh đập văng cái máy quay rồi đấm cho anh nhà báo một phát đau điếng. Xong Minh đi lại phía cửa chính và nói với mấy đồng chí cảnh sát cơ động:

- Các đồng chí đứng đây, không ột thằng nhà báo nào lên cả, chúng nó mà lên cứ đập gãy giò cho tôi, đây là lệnh.

9. Chương 9: Quyết Định Sai Lầm

Sáng hôm sau, họp ban lãnh đạo cấp cao, họ cho gọi Minh và Phương lên để xử lý vụ việc tối hôm qua. Trưởng ban cảnh sát Hà Nội lật xem lại hồ sơ kế hoạch tác chiến tối qua, vừa lật từng trang vừa nói:

- Huy động năm mươi cảnh sát cơ động, mười lính đặc nhiệm, năm mươi cảnh sát thường, ba mươi dân phòng, và nhiều chiến sĩ công an khác. Coi bộ đồng chí cũng biết cách điều động nhân sự đó chứ.

Rồi ông ta lật qua phần kết quả và đọc to:

- Thu được mười lọ thuốc lắc, ba gói ma túy tổng hợp, bắt được hai mươi người chơi thuốc kích thích.

Ông ta gặp tập hồ sơ lại, nhìn Minh cười mà nói:

- Có cần thiết phải như vậy không? có cần thiết phải điều động một lượng lớn nhân lực như vậy không?

Minh vội nói:

- Báo cáo lãnh đạo, tôi ...

Chưa đợi Minh nói hết, ông ta nói thêm:

- Đánh nghi vấn đến mức thương tích nặng, giấu giếm việc nghi vấn bị giết. Thêm vào đó, đánh phóng viên, rồi dùng lời lẽ thô bạo ... có vẻ như đồng chí lộng hành quá rồi đấy. Chưa kể đến việc làm náo loạn cả Hồ Gươm Xanh. Đồng chí nghĩ đồng chí là ai thế?

Minh lúc này nghe xong, chỉ còn biết trả lời:

- Báo cáo lãnh đạo, mục đích chính của tôi là triệt phá băng đảng đang quấy rối khu vực địa bàn Hà Nội.

Ông ta nhìn Minh hỏi:

- Vậy đã bắt được nghi vấn chưa?

Minh cúi mặt, đáp:

- Báo cáo, hắn đã chạy thoát ạ.

Ông này cười lớn, rồi bất thành linh đập bàn mà quát:

- Thoát? Làm sao mà thoát được khi mà có hơn một trăm chiến sĩ tác chiến cơ chứ? Bộ chúng nó là thần thánh, rồi mọc cánh mà bay à?

Minh chỉ còn biết đứng đó mà im lặng. Phương định lên tiếng đỡ hộ Minh thì viên lãnh đạo cấp cao này đã chỉ vô Phương mà nói:

- Đồng chí Phương, tạm thời đồng chí lên thay chỗ cho đồng chí Minh. Còn đồng chí, ban lãnh đạo đã ra quyết định, tạm đình chỉ chức vụ của đồng chí hai năm, đợi khi nào khám phá ra vụ việc, sẽ xem xét lại.

Minh nghe xong thì choáng váng, thế rồi ông ta ra lệnh tan họp. Lúc về, Phương còn định nói với Minh mấy câu, nhưng coi bộ Minh còn đang bức tức lắm, nên Phương đành thôi.

Nói về Nam và đồng bọn, sau cái vụ ở sân nhảy Hồ Gươm Xanh đó, giờ đã cẩn thận hơn trong việc đi lại và tụ điểm hội họp. Về phần Phương, tuy nói là bắt được vô số những tên xấu mặt. Vì không dám đánh người như Minh, nên Phương dù có tra hỏi cách nào, chúng nó cũng không nói một lời. Cuối cùng, Phương chỉ có thể ghép tội tụi nó vào việc chống đối người thi hành công vụ, nhốt có mấy ngày phải thả ra. Cũng kể từ đó, mà vụ án dần dần đi vào bế tắc, rồi Phương đành phải gác vụ án về Nam qua một bên hơn một năm trời.

Thằng Nam, giờ đây hắn đã càng ngày càng tàn bạo. Thay vì xẻo một miếng thịt của con nợ hay đối thủ, hắn bắt bọn đàn em phải chặt cho hắn nguyên cánh tay, còn không thì tự mình thể mạng cho Nam trả nợ. Hơn thế nữa, Nam bây giờ còn có một bình rượu quý, được pha với máu người để hắn uống hàng ngày. Bầy thằng đàn em của Nam giờ đây chúng nó phục vụ Nam không phải vì tình nghĩa nữa, mà là phục tùng vì sợ, sợ rằng Nam có ngày cũng ăn thịt mình. Còn thằng Ân thì sao? Nó giờ như cái xác không hồn, tuy ăn uống đầy đủ. Nhưng những cái ý nghĩ trong đầu nó dường như đã làm cho nó tiêu tụy đi hẵn. Đêm nào nó cũng gặp ác mộng không ngủ được, nên đêm đêm thường uống cho thật say, rồi sáng thì phải đi làm nhiệm vụ. Một hôm ngồi quán nhậu vừa hè với ba thằng đàn em khác, đang uống rượu say, chợt có một bà mẹ dắt hai đứa trẻ con, lấm lem bẩn thỉu, đến giữa tay xin tiền tụi nó. Một thằng đàn em quát lớn:

- Đang vui về lại bị lũ chúng mày phá đám, cút ngay!

Ân ra hiệu cho thằng đó cầm mồm, rồi nó nhìn kỹ bà mẹ ăn xin và hai đứa con trai. Trước mắt Ân giờ hiện lên hình ảnh mẹ nó, nó, và Nam hôm nào. Chợt từ lúc nào, hai hàng nước mắt trên mắt Ân tuôn rơi. Một thằng nhóc nhìn Ân nói:

- Chú ơi, sao chú lại khóc?

Ân như nhận ra, vội lấy tay lau nước mắt. Ân móc túi lấy ra hai tờ năm trăm nghìn đưa cho bà mẹ và nói:

- Cô cầm lấy mà mua đồ ăn cho hai cháu.

Bà mẹ thấy hẳn cho được một triệu thì cảm ơn Ân rồi rít, cứ nói rằng Ân là người hiền lành, sẽ được trời thương. Ân nghe vậy mà trong lòng nó buồn lắm, nó tự nghĩ rằng, nó sau này mà chết đi, chắc tăng mười tám của địa ngục cũng chưa xứng đáng để bù đắp lại tội lỗi của nó. Lúc đưa tiền, có thằng nhóc lúc này mới thấy trên lòng bàn tay Ân có vết sẹo hình chữ Hán cổ, nó hỏi tiếp:

- Chú ơi, tay chú có vết sẹo hình gì thế ạ? Cho con coi được không?

Ân chỉ mỉm cười rồi đưa tay ra cho thằng nhỏ coi, thằng nhỏ coi kỹ lắm, nó sờ lên cái vết sẹo trên tay đó. Nhưng mẹ nó đã kéo nó đi, vì sợ làm phiền Ân. Ân nhìn theo ba mẹ con nó lại bước đi mà trong lòng buồn lắm. Sau cái hôm gặp ba mẹ con, Ân cứ suy nghĩ mãi, lần này có vẻ như, nó đã thông suốt mọi việc. Dù có nghèo đến đâu, cơ cực đến đâu, con người ta cũng cố sống cho tốt, sống cho có đức, và cố tránh né không lạc vào ngã quỷ. Nó nghĩ đến ba mẹ con hôm nào, rồi nó nghĩ lại bản thân nó và Nam, bây giờ nó và Nam còn khác gì quỷ nữa đâu, ăn thịt chính đồng loại để mà sinh tồn. Đang nằm trên giường suy nghĩ, chợt Ân nhồm dậy, nó bây giờ mới nghĩ ra một kế, nếu như nó mượn tay người khác để đánh đuổi Hắc Đế, đưa Nam ra khỏi ngã quỷ thì sao? Ân lúc này mới nhớ lại lời dặn dò của lão Mười Họa, cấm tuyệt đối thành viên không được ăn thịt chó hay thịt mèo. Ân nghĩ rằng, nếu mượn tay người khác, thì có thể được coi là nó không làm phản Nam, chắc chắn sẽ không bị âm binh đòi mạng. Nhưng nó lại nhớ cái hôm ở nhà Ngọc Long, chỉ mới có ý nghĩ thôi mà âm binh đã hiện hình, nhưng nó nghĩ lại, có thể lúc đó mình có ý định tự tay giết Nam, nhưng còn đây lại là mượn tay người khác. Thế rồi Ân lại nghĩ về Nam, nếu dùng cách này, chẳng may Nam có lỡ bề gì, vì suy đi tính lại, Ân vẫn thực sự không muốn giết Nam.

Nhưng rồi, không hiểu vì đâu, Ân đã có một cái lỗi suy nghĩ mù quáng, nó nghĩ rằng nếu Nam ăn phải thịt chó, thì Hắc Đế sẽ rời bỏ Nam mà thôi, vì nói cho cùng, Nam đâu có ý đồ gì chống lại Hắc Đế, và hơn thế nữa, Nam mà đã mất hết sức mạnh rồi, thì mấy thằng đàn em còn lại kể cả bọn nó cũng sẽ trở lại người phàm. Ân đưa ra quyết định là sẽ bày mưu cho Nam ăn thịt chó, nhưng bằng cách nào đây? Nghĩ một hồi, nó nhớ rằng món ăn mà Nam khoái nhất là trứng trắng thịt, nếu ột ít thịt chó trộn chung với thịt lợn, thì coi như xong. Ân mừng thầm trong lòng, vì cuối cùng nó đã nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo, nó có quen một tiệm cơm gia đình, có gì sẽ liệu đường nhờ người nấu bếp cho thịt chó vào. Cái đêm hôm đó, là cái đêm đầu tiên trong suốt ba năm trời mà Ân có một giấc ngủ thật là ngon.

Sáng hôm sau, giả vờ có việc. Ân chạy ra cửa hàng thịt chó mua một chút thịt chó luộc về, rồi nó băm nhuyễn, trộn lẫn cùng với thịt lợn sống. Ân cầm gói thịt lợn sống ra thẳng quán cơm gia đình mà nó quen, đi vô bếp gặp người làm bếp, Ân nói:

- Cháu chào bác ạ.

Người đầu bếp này là một người đàn bà đã đứng tuổi, thấy Ân liền tươi cười nói:

- Chú Ân à, lâu quá mới gặp, hôm nay chú lại đến ăn à?

Ân đặt gói thịt lợn lên bàn và nói:

- Dạ, con mang cân thịt lợn ngon qua, tính là trưa mai con với mấy anh em qua cửa tiệm của bác ăn.

Chỗ thịt lợn này, bác làm cho con một đĩa trứng trắng thật ngon nhé, món mà anh Nam thích ăn nhất ý ạ.

Bà làm bếp cười rồi nói:

- Chú chu đáo quá, cứ làm như chúng tôi không có sẵn thịt lợn ý.

Ân cũng cười mà nói:

- Dạ không phải, tại cái này con đi chợ thấy ngon quá, nên tiện thể mua mang qua luôn.

Nói chuyện một hồi, Ân từ biệt người làm bếp rồi hẹn sẽ ra ăn vào trưa mai. Chiều hôm đó quay về nơi ăn nấu của Nam. Lúc đang ngồi nghỉ ngơi Ân quay ra bảo Nam:

- Anh à, lâu rồi tụi mình chưa có một bữa cơm gia đình, em tính có gì trưa mai tạt qua quán cơm Hương Thảo làm một bữa không?

Nam cười nhìn Ân nói:

- Đúng là đã quá lâu rồi, chưa có một bữa cơm gia đình.

Ân thấy Nam đã mắc bẫy, liền nói thêm vào:

- Ở đó có món mà anh thích ăn nhất đó.

Nam quay qua vỗ vào vai Ân cười lớn rồi nói:

- Hahaha! Chú vẫn nhớ anh thích ăn món gì nhất à?

Ân chỉ cúi đầu cười. Vậy là mọi việc đã đầu vào đó, đúng trưa ngày mọi việc sẽ hoàn tất.

Quay về phía Minh, sau cái ngày bị đình chỉ công tác, giờ đây mình chỉ còn làm bạn với rượu. Đêm nào cũng vậy, mình uống cho thật say để quên đi cái thất bại ngày nào mà cậu ta không bao giờ dám tin. Cứ như vậy, mặc cho Phương hết sức khuyên can, nhưng rồi đầu lại vào đấy. Tối hôm đó, Minh đang ngồi nhà uống thì chuông điện thoại reo liên hồi, Minh chẳng buồn nhấc máy vì cứ nghĩ rằng lại là Phương gọi. Nhưng chuông điện thoại cứ reo liên tục khiến cho Minh bực mình lắm, cuối cùng cậu ta cũng phải nhấc máy lên. Minh nhìn số điện thoại ở màn hình thì dụi mắt mấy lần, tại sao lại có cái kiểu số điện thoại là thế này? Nó không phải là số điện thoại bình thường, mà là một dãy số linh tinh. Như không tin vào mắt mình, Minh bấm trả lời đưa lên tai và nói:

- Alo, ai đấy?

Đầu dây bên kia:

- Chú mày còn cái ý định bắt thằng Nam không?

Minh nghe đến cái tên Nam thì nổi sùng lên, cậu ta nghĩ là thằng nào trong ngành gọi trêu liền quát:

- Cái địt con mẹ nhà mày! Thằng mặt lồn nào trêu bố mày thế?

Đầu dây bên kia vẫn ôn tồn đáp:

- Tao là ai không quan trọng. Cái chính là trưa mai hội thằng Nam sẽ ăn cơm tại quán ... địa chỉ... lúc ... chú cứ mang quân đến mai phục, thằng Nam bị bọn đàn em đầu độc, nó sẽ không chống cự hay chạy nổi đâu.

Minh nghe xong thì như đã tỉnh rượu, cậu ta hỏi lại:

- Xin hỏi, đầu dây bên kia là ai thế ạ?

Đầu dây bên kia:

- Hãy gọi ta là khâm sai đại nhân. Chú mày nhớ lấy, cơ hội chỉ có một mà thôi.

Rồi đầu dây bên kia dập máy. Minh cố tìm lại cái số vừa gọi trong máy thì lạ thay, không thấy cái số đó đâu cả. Minh bắt đầu nghi ngờ, nhưng rồi cậu lấy xe chạy thẳng qua nhà Phương. Gặp Phương, cậu kể cho Phương nghe về cú điện thoại vừa rồi, sau đó năn nỉ Phương cất cử người đi mai phục, lúc đầu Phương còn e dè vì sợ sẽ mắc phải sai lầm như Minh. Nhưng lần này, Minh bảo chỉ cần mười người là đủ, cuối cùng Phương chiều theo ý Minh và nói:

- Tôi sẽ nghe lời anh vụ này, nhưng phải giấu việc này với cán bộ cấp trên đấy.

Minh mừng rỡ cảm ơn, cuối cùng Minh về nhà và chuẩn bị tinh thần cho chiến dịch ngầm ngày mai, cái ngày mà cuối cùng Minh và Nam sẽ chạm chán.

10. Chương 10: Cái Giá Phải Trả

Kế hoạch đã sẵn sàng, đúng trưa hôm đó hội của Nam đã đến quán cơm Hương Thảo ăn.

Ngoài ra Minh và Phương cũng đã có mặt đông đủ cùng với tầm bảy chiến sĩ công an khác giả dạng đứng bao vây quán cơm. Sau một hồi nhậu nhẹt tưng bừng, cuối cùng người ta cũng bê ra mấy món chính để cho hội của Nam ăn cho chắc bụng. Đĩa trứng trắng được bê lên để ngay chính giữa bàn. Thằng Ân nhìn thấy cái đĩa đó thì mặt nó có hơi tai đi, rồi mồ hôi bắt đầu tuôn ra. Nam nhìn đĩa trứng thèm thuồng, hít một hơi rồi nói:

- Chà, thơm thật đó chứ.

Rồi hần quay lên nói đùa với mấy thằng đàn em:

- Không biết thịt người mà băm nhuyễn đem tráng trứng thì ngon đến mức độ nào nhỉ?

Cả bọn nghe thấy mà rùng mình, nhưng rồi cũng cố cười cho Nam vui lòng. Nam đưa đũa gấp miếng trứng đầu tiên, Ân thấy vậy liền vội ôm bụng giả vờ xin phép đi ra nhà vệ sinh. Nam đặt đũa xuống nhìn nó:

- Chú mày thật là ... mất cả vui. Đi lẹ rồi về ăn với anh em nghe chưa.

Ân chỉ dạ một tiếng rồi nó ôm bụng đi ra cửa, nhưng vừa khuất khỏi cửa. Thì nó đi thẳng ra khu nhà vệ sinh, trèo tường đi ra khỏi ngõ sau. Thằng Ân cứ chạy thục mạng, nó vừa chạy vừa khóc. Có lẽ đã hội hận về những gì nó làm, nó sợ rằng Nam biết sẽ không bao giờ tha thứ cho nó.

Chạy được một lúc thằng Ân đứng núp trong một cái ngõ nhỏ khác. Nó quay đầu lại nhìn về phía cái quán đó, đang đứng suy nghĩ miên man, chợt nó bị ai bất ngờ chém từ đằng sau lưng. Ân hét lên ngã xuống đất, lúc nó quay ra nhìn thì đó là một thằng âm binh đang đứng sau nó, trên tay là thanh kiếm đã nhuốm máu. Ân đưa tay ra sờ sau lưng rồi đưa lên coi, toàn máu là máu. Thằng Ân sợ hãi nhìn tên âm binh này, vẫn bộ áo giáp đó, vẫn khuôn mặt đen xì với hai cặp mắt đỏ rực. Bây giờ thì nó đã hiểu, cho dù có mượn tay ai đi chăng nữa, thì nó vẫn là người chủ miu.

Thằng Ân bất ngờ vùng lên chạy, nó vừa chạy vừa như không tin được khi mà giữa trưa âm binh lại có thể xuất hiện và đuổi giết nó. Theo sát đằng sau, thằng âm binh tay cầm thanh kiếm sáng loáng cộng thêm tiếng giày sắt nện xuống nền đất bình bịch.

Trong khi đó, thằng Nam ở quán gấp miếng trứng đầu tiên. Hần đưa lên miếng nhai một cách chậm rãi để thưởng thức hương vị của món trứng trắng thịt, cái món mà hần thích nhất. Nam nuốt miếng đầu tiên, vừa định và miếng cơm chợt Nam có cảm giác bụng đau quặn lên, rồi hần thổ ra huyết. Thằng Nam rơi cả bát lẫn đũa, quần quai dưới sàn nhà, la hét om tỏi. Mấy thằng đàn em hét hoảng vội chạy lại coi Nam bị làm sao. Nam thì tự nhiên giờ đau đớn toàn thân. Nó có cái cảm giác như bị chém, bị bắn, rồi thì bị ai đó cắn xé da thịt vậy. Nam cứ nằm vậy gào thét, khiến mấy người phục vụ quán ăn phải chạy lại coi có chuyện gì. Từ ngoài, nghe thấy bên trong có náo loạn, Minh và Phương cùng các đồng chí khác vội nhảy vào, Phương hô to:

- Cảnh sát đây, tất cả đứng tránh ra.

Nghe thấy vậy có mấy thằng đàn em của Nam vội đứng lên. Ba thằng kéo Nam lui ra cửa sau. Mấy thằng đàn em tưởng còn sức mạnh, một thằng lao về phía Minh định đánh, Minh nhanh tay lấy dùi cui điện quật thẳng vào mặt nó hét:

- Địt mẹ mày! Tính đánh người thi hành công vụ à?

Thằng này bị dùi cui điện bất ngờ đập vào mặt, liền ngã gục xuống đất ngất lịm đi. Hai thằng kia thấy thế thì chỗ mất ra, chúng nó như hiểu rằng mình đã không còn có sức mạnh nữa, nhưng chúng nó cũng liều mạng nhảy vào đánh. Nhưng mà ở đời, tay không làm sao đánh lại dùi cui điện được cơ chứ, chỉ sau có mấy phút là mấy thằng còn lại đều bị đập đến mức nằm ngất lịm dí dưới đất. Mấy chiến sĩ công an liền tiến tới công hết tay chúng nó lại. Nói về Nam và mấy thằng đàn em đi vòng ra cửa sau cũng đã bị chặn lại hết, chúng nó cũng chống chọi quyết liệt để bảo vệ Nam, nhưng rồi cũng bị đánh cho nằm liệt hết. Sau khi đã kiểm lại số nghi vấn, Phương quay ra nói nhỏ với Minh:

- Vẫn thiếu một thằng anh ạ.

Minh nhìn mặt Phương nói:

- Đã bắt được thằng cầm đầu rồi chú lo cái gì, thằng còn lại sẽ ra lệnh truy nã sau.

Minh đưa thằng Nam vô thẳng bệnh viện, còn Phương đưa bảy thằng còn lại về trụ sở lấy lời khai, đồng thời mời thêm chủ quán cơm và đầu bếp về lấy lời khai luôn tại sao lại đầu độc thằng Minh.

Quay lại thằng Ân, nó bị âm binh truy sát, chạy đến đoạn đường có ngôi nhà đang xây. Thằng Ân lao qua trước cổng, nó như vấp phải cái gì, ngã bổ nhào xuống đất. Một người thợ xây ở trên hét lớn:

- Tránh ra mau!

Thằng Ân vừa xoay người lên thì nó nghe tiếng dây thừng đứt đánh phụt, một loạt các cọc sắt nhọn rơi xuống thẳng vào người thằng Ân. Những cọc sắt đâm vào chân, vai, người thằng Ân khiến nó không còn cử động được mà nằm đó la hét vì đau đớn. Lúc này đây, Ân nghe thấy tiếng giầy sắt bước lại gần, nó ngoảnh mặt lên trên thì thấy một thằng âm binh khác đang đứng ngay trên đầu tay lăm lăm cầm một cây đu to lăm.

Thằng Ân như hiểu ra rằng số nó đã hết, nó nhắm mắt lại và nói “Anh Nam, em xin lỗi anh. Mẹ ơi, con về với mẹ đây”. Thằng âm binh dơ búa lên qua đầu, rồi nó bổ cây búa xuống đầu thằng Ân, khiến đầu nó bị chẻ làm hai. Người thợ xây trên nhà chạy xuống đến nơi, thì kinh hãi khi thấy miếng tôn trên nóc không hiểu tại sao lại rơi xuống được mà chẻ đôi mặt thằng Ân ra.

Nói về phần thằng Nam, sau khi được đưa vô viện, các bác sĩ đã làm mọi cách, nhưng không tìm ra được nguyên nhân tại sao lại la hét và tỏ vẻ đau đớn như vậy, cộng thêm lời khai của chủ tiệm và đầu bếp thì trong trắng chỉ là thịt lợn do một trong nhóm người mang tới, khi xét nghiệm các đồ ăn trên bàn thì quả nhiên là không có độc tố. Kết quả mà các bác sĩ chẩn đoán chỉ nói lên được một điều rằng thằng Nam chắc không sống được bao lâu nữa. Qua lời khai của bọn đàn em, Phương đã mở một cuộc họp gấp vào ban lãnh đạo, trình bày sự việc. Phương còn nói:

- Thưa các đồng chí lãnh đạo, tôi dám khẳng định đây là một trường hợp khác tương tự như vụ án Trần Lê Minh cách đây mấy năm.

Một vị lãnh đạo lớn tiếng hỏi:

- Sao sao đồng chí lại nghĩ vậy?

Phương đáp:

- Báo cáo lãnh đạo, qua công việc điều tra suốt nhiều năm, cộng thêm lời khai của các bị cáo, tôi dám khẳng định như vậy. Thêm vào đó, tôi cũng đã tham gia vào chiến dịch trong vụ án Trần Lê Minh.

Vị lãnh đạo này ngồi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu quả đúng là như vậy, thì chúng ta sẽ phải giải quyết tương tự như vụ Trần Lê Minh mà thôi.

Cuối cùng, ban lãnh đạo đã đưa ra quyết định sẽ tử hình thằng Nam cùng đồng bọn, đồng thời bảo mật vụ việc này, tuyệt đối không để lộ ra ngoài. Do thằng Nam và đồng bọn sử dụng tà thuật, nên việc tử hình phải được chuẩn bị chu đáo, chọn ra mười hai người lính hợp tuổi, mỗi người mặc một áo đại diện ột trong mười hai con giáp. Người đội trưởng mặc đồ đen, tượng trưng cho sứ giả của cõi khác. Ngoài ra, thằng Nam phạm trọng tội là giết người không nương tay và ăn thịt người, nên quyết định áp dụng việc tử hình hai lần, tức là sau khi bắn, bỏ xác vào quan tài dựng lên bắn tiếp. Ngoài ra khi tử hình xong, cần thiêu xác và mang tro vứt đi một nơi mà không ai tìm thấy, tránh tình trạng có nhiều kẻ sẽ tìm cách thừa hưởng sức mạnh hay như tà thuật.

Thằng Nam giờ nằm trong viện yếu lắm rồi, để cho hắn đỡ đau đớn, người ta thương tình tiêm cho thuốc mê, nên hắn giờ cứ nửa tỉnh nửa mê. Nghe mấy nhân viên y tá nói, cái đợt thằng Nam nằm trong viện, nó cứ khóc hoài. Lý do là tại vì sao thế? Chả là thằng Nam nằm nửa tỉnh nửa mê, nó cứ thấy linh hồn thằng Ân hiện về, quỳ dưới chân giường mà không bao giờ dám ngừng mặt lên. Thằng Nam thấy vậy thì như hiểu ra mọi việc, hắn cứ chảy nước mắt và mồm liên tục lẩm bẩm “Tại sao em lại làm vậy hả Ân? Tại sao?”.

Ngày sử bản, Nam được hai chiến sĩ công an lôi ra tận pháp trường, cho dựa cột. Trước lúc bắn, chỉ nghe thấy hắn nói có bốn chữ nhỏ trong đầu đốn “xin lỗi em, Ân”.

Quay về nơi ẩn náu của Nam ngày trước, Ông Mười Họa thẳng tiến vào đại bản doanh của Nam ngày nào, sau khi nghe vụ Nam đã bị bắt, cái băng đảng Hắc Phong này đã tan vỡ chẳng còn một ai. Ông Mười Họa tiến vào phòng ngủ của Nam, ông ta ngồi xuống và gõ tay lên khắp mặt sàn gỗ. Đến một đoạn nghe tiếng khác lạ, ông ta dùng sức đâm thủng cái chỗ đó. Ông Mười Họa từ từ lôi ra cuốn Họa Bì Kinh. Ông Họa Mười cười lớn, ôm cuốn sách vào trong lòng mà tự nói thầm “Hạ thần đã đợi cái ngày này suốt mấy trăm năm nay rồi, đây là quyển thứ sáu, một trong những cuốn kinh quan trọng nhất. Lũ chúng nó toàn là phạm phu tục tử, nào có thể thừa hưởng sức mạnh của ngài được. Mong Hắc Đế hãy yên lòng, hạ thần chỉ cần tìm nốt cuốn cuối thôi, rồi ngài sẽ được hồi sinh, ngài sẽ lại một lần nữa chỉ huy quân lính, thôn tính khắp thế gian này. Ngài sẽ lại một lần nữa có cơ hội, để lật đổ cái tên thượng đế trên kia, như ngày đã từng làm, xin Hắc Đế hãy yên lòng”.

Hai năm sau vụ án Hắc Phong hội bị phá vỡ, người ta trong lúc xây cầu vượt tại Hà Nội đã vô tình đào được di tích của một ngôi chùa cổ. Các nhà khảo cổ học tìm thấy một bức tường, trên đó có ghi một dòng chữ Hán cổ với ý nghĩa

” Khi mở được cửa, hậu quả khó lường”.

Do quá tò mò, các vị khảo cổ học đã tìm mọi cách để mở cách cửa đá nhưng không tài nào mở được, rồi người ta nhìn thấy có một cái lỗ nhỏ ở góc trên, một người đưa thử ngón tay vô thì chạm vào một cái nút. Tức thì nghe tiếng lưỡi dao chém xuống, người đứt ngón tay vào hét toáng lên, ông ta ngã ngửa ra đất với ngón tay bị cắt đứt. Cánh cửa đá bật mở, mọi người đang xúm lại kéo người này lên trên để sơ cứu, một người khác lấy tay mở cách cổng đá ra thì bị hai mũi tên găm thẳng vào đầu. Quá kinh hãi, mọi người vội lao hết cả ra, nào ai có thể ngờ trong chùa mà cũng đặt nhiều bẫy như vậy.

Sau khi đã phái một đội chuyên phá bẫy ở những di tích cổ, người ta cầm lên một cuốn sách được giấu trong ngăn tủ đá đó lên. Ai ai cũng nghi hoặc và tự hỏi không biết cuốn sách đó là cuốn sách gì mà được bảo mật ghê gớm như vậy. Một nhà khảo cổ học đọc tên cuốn sách, ông ta ngẩng lên mà nói rằng:

- Đây là ... Thoại thú kinh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hinh-xam-cua-quy>